



เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปัจจุบันนักการศึกษา ครู อาจารย์ ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่างยอมรับว่า กิจกรรมนั้นมีบทบาทที่สำคัญเปรียบประดุจหัวใจของการเรียนการสอน เพราะว่าการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็นวิชาใดก็ตามจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ใช้หรือจัดให้มีขึ้นในแต่ละคาบเรียนนั้น เมื่อกิจกรรมมีความสำคัญเป็นอันมากต่อการเรียนการสอน นักการศึกษาในแขนงต่าง ๆ จึงได้ค้นคว้าและได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมที่เหมาะสมและยังประโยชน์ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนการสอน ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษทั้งหลายได้นำกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าเป็นแนวการเรียนการสอนภาษาที่มีความสมบูรณ์เหมาะสมและทันสมัยที่สุดมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายกับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องและเหมาะสมตามแบบแผนของการใช้ภาษาในสังคม สำหรับกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้ ได้มีผู้ทำการศึกษาและวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศไว้ซึ่งอาจสรุปแนวคิดที่สำคัญได้ดังนี้

แนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

แนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการเรียนการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ตามความมุ่งหมายดังที่ อมรา แสงจันทร์ (2524 : 11-12) ได้กล่าวถึงแนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ว่าเป็นแนวการเรียนการสอนที่มีจุดมุ่งหมายที่จะเน้นการเรียนการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นสำคัญ ซึ่งตรงกันข้ามกับแบบที่เรียกว่า วิธีสอนแบบไวยากรณ์ และแปล (Grammar Translation Method) ที่เน้นกฎไวยากรณ์ของภาษาและยึดการศึกษาและอธิบายภาษาของนักภาษาศาสตร์เป็นหลัก ผู้เรียนสามารถท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาหรือรูปลักษณะของภาษา (Form) ได้ แต่นำไปใช้ไม่ได้ ส่วนแนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นจะเน้นที่หน้าที่ (Function) ของโครงสร้างต่าง ๆ ของภาษา เพื่อจะให้ได้ประโยชน์ในการสื่อสารที่มีความหมายนั่นเอง ทั้งนี้ผู้เรียนสามารถใช้โครงสร้างของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น การขอโทษ การเชื้อเชิญ

นักภาษาศาสตร์ที่ให้ความสนใจศึกษาแนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่น ดี ไฮม์ (D. Hymes 1974 : 9) ได้ชี้ให้เห็นว่าภาษาจะแยกออกจากผู้ใช้และสถานการณ์ในการใช้ภาษาไม่ได้ ควรคำนึงถึงตัวแปรอื่น ๆ ในการเรียนการสอนภาษาด้วย เอช จี วิดโดสัน (H.G. Widdowson 1983 : 30) เสนอว่าภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนต่างจากลักษณะของภาษาที่นักภาษาศาสตร์วิเคราะห์และลักษณะของภาษาที่นำมาใช้สอนต้องเป็นภาษาที่ใช้จริงและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษา ส่วน เอ็ม คาร์เนล และ เอ็ม สเวน (M. Canale and M. Swain 1980 : 33) เสนอว่าผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้ถ้ามีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร นอกจากนี้ แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1982 : 5) ได้ให้ความเห็นว่าจุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองในปัจจุบันเน้นที่การพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร รวมถึงความเหมาะสมของการใช้ภาษาในสถานการณ์ทางสังคมด้วย

สุโร พงษ์ทองเจริญ (2524 : 24) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้อิงหลักการของแนวการสอนภาษาเพื่อใช้ตามความมุ่งหมาย (Functional-Notional) โดยยึดหลักต่อไปนี้

1. เสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาสั้น ๆ ใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้นให้เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเพื่อสร้างความสนใจ มีการอธิบายถึงจุดประสงค์ของการสนทนา รวมทั้งบทบาทและสถานที่ที่มีการสนทนาขึ้น
2. ฝึกบทสนทนา อาจจะฝึกเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ ใช้กิจกรรมต่าง ๆ มาช่วยเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว
3. ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานที่ปรากฏในบทสนทนาที่แสดงเนื้อความสำคัญ ใช้อุปกรณ์ เช่น ภาพวาด การแสดงท่าทางหรือการอธิบาย เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจว่าประโยคั้น ๆ มีความหมายเช่นไรและนักเรียนจะต้องใช้โครงสร้างนั้น ได้อย่างถูกต้อง

วาสนา โกวิทษา (2525 : 81-84) ได้กล่าวถึงแนวคิดของการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. เป็นแนวทางการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษาด้านเนื้อหา (Subject-matter Goal) คือ สอนให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้ในชีวิตจริงอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยผ่านเหตุการณ์ทางภาษาขั้นต้น ได้แก่ ทัศนคติที่เป็นสากล ทัศนคติที่เห็นคุณค่า และทัศนคติที่เห็นคุณค่าแล้ว หากการสอนมีประสิทธิภาพแล้ว ความสามารถทางภาษาของนักเรียนจะพัฒนาถึงขั้นวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งเป็นพฤติกรรมขั้นสูงสุด นอกจากนี้แนวการสอนนี้ยังเน้นเจตคติที่ดีของผู้เรียน โดยมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีชีวิตชีวาและสนุกสนาน

2. เป็นแนวทางการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นสำคัญโดยคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนดังนี้

2.1 ความต้องการของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น นักเรียนต้องการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปหรือภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ และในการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปนั้น จะเน้นทักษะที่ตรงกับความต้องการใช้

2.2 ความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยคำนึงถึงความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ความตั้งใจในการเรียนภาษาของนักเรียนแต่ละคน ตลอดจนความรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียนที่จะถ่ายโอนมาใช้ในการเรียน ภาษาอังกฤษให้สัมฤทธิ์ผลตามความต้องการ

2.3 กิจกรรมทางภาษาที่เน้นกิจกรรมของนักเรียนมากกว่ากิจกรรมของครู นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนภาษาเพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ฝึกใช้ความคิด สติปัญญา และมีความกล้าในการใช้ภาษา ซึ่งยังผลให้นักเรียนมีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มขึ้น

2.4 นักเรียนเรียนรู้ด้วยการฝึกฝนใช้ภาษาเป็นส่วนใหญ่ มิใช่จากการสอนของครูแต่ฝ่ายเดียว ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก แนะนำให้กำลังใจ และช่วยเหลือเมื่อจำเป็นขณะที่นักเรียนจะเรียนรู้โดยการทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ทั้งชั้น เป็นกลุ่ม หรือเป็นคู่ และการทำงานตามลำพัง นับเป็นการสร้างนิสัยในการแสวงหาความรู้ทั้งในและนอกระบบโรงเรียน

2.5 บทบาทของครูในชั้นเรียนเปลี่ยนแปลงไปจากการเป็นผู้สอนไปเป็นผู้อำนวยความสะดวก ผู้แนะนำและกระตุ้นให้การเรียนการสอนคล่องตัว มีชีวิตชีวาและมีความหมายสำหรับนักเรียนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

3. เป็นการสอนเพื่อพัฒนาเอกลักษณ์บุคคลโดยรวม การสอนเน้นทักษะรวมมากกว่าทักษะย่อย ทั้งนี้เนื่องจากการพัฒนาด้านความรู้ ความสามารถและทักษะทางภาษาของผู้เรียนแล้ว ยังปลูกฝังและส่งเสริมลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของผู้เรียนอีกด้วย

เอช คูเลย์ เอ็ม เบิร์ต และ เอส แครชเชิน (H. Dulay, M. Burt and S. Krashen 1982 : 262-263) ได้เสนอแนวทางและเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ให้โอกาสนักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งอาจทำได้โดยการถามคำถามที่นักเรียนจะพบจริง ๆ ไม่ใช่คำถามเกี่ยวกับภาษา เวลาสอนให้เน้นที่ความหมายหรือเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟัง และในกรณีที่นักเรียนยังไม่พร้อมที่จะใช้ภาษาที่เรียนให้ให้นักเรียนใช้ท่าทาง (Non-verbal Responses) แทนได้ แต่ครูต้องไม่คาดหวังว่านักเรียนจะต้องทำอะไรได้เกินความสามารถ

2. ถ้าสอนในระยะเริ่มต้น ต้องให้นักเรียนปรับตัวก่อน (Silent Period) อาจทำได้โดยไม่ให้นักเรียนตอบเป็นภาษาที่เรียนในทันที ครูควรอนุญาตให้นักเรียนใช้ภาษาของผู้เรียนได้ในระยะปรับตัวของนักเรียน

3. ถ้าภาษาที่สอนยากเกินระดับของนักเรียน ครูจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้โดยใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างอื่นหรือกิจกรรมทางภาษา เช่น ถ้าเป็นผู้ใหญ่อาจให้ทำกิจกรรมประเภทการแสดงบทบาทต่าง ๆ

4. ครูควรมีวิธีการทำให้นักเรียนไม่เกิดความเครียดในระหว่างเรียน ซึ่งอาจใช้ดนตรีหรือเพลงช่วย และต้องไม่ทำให้นักเรียนเสียหน้าเวลาตอบหรือพูดภาษาผิด ครูควรให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่าที่จะเน้นกฎไวยากรณ์ แต่ถ้าการใช้ภาษาผิดทำให้ความหมายเปลี่ยน ครูควรจะแก้โดยพูดประโยคที่ถูกต้องให้ฟัง ไม่ใช่เน้นว่านักเรียนตอบผิด

5. สำหรับการสอนผู้ใหญ่ ควรมีกิจกรรมที่เน้นเรื่องไวยากรณ์บ้าง เทคนิคในการสอนไวยากรณ์ ควรสอนเฉพาะกฎที่ค่อนข้างตายตัว และไม่ใช้เวลาในการสอนมากเกินไป

6. ครูควรเรียนรู้ความสนใจของนักเรียนเพื่อแทรกไว้ในบทเรียน ซึ่งอาจจะทำได้โดยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนหรือให้นักเรียนเขียนบันทึกประจำวันส่งเพื่อดูความสนใจของแต่ละคน

7. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียน เพื่อที่นักเรียนจะได้ไม่รู้สึกอายเวลาตอบผิด ซึ่งอาจทำได้โดยให้นักเรียนเล่นละคร (Role-playing Activities) และเมื่อนักเรียนตอบผิดครูไม่ควรแสดงความรู้สึกรำคาญให้นักเรียนเห็น

8. ในการสอนการสนทนา ควรให้นักเรียนเรียนบทสนทนาที่จะพบจริง ๆ (Common Social Instruction)

9. เวลาสอนภาษาต่างประเทศ ไม่ควรย้ำให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของภาษา โดยเน้นการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis) เพราะอาจจะทำให้นักเรียนใช้ผิดได้ (Negative Transfer) และไม่ควรรสอนโดยการแปล การแปลควรรใช้เมื่อต้องการอธิบายความหมายให้ชัดเจนเท่านั้น

จากทฤษฎีการเรียนรู้การสอนเพื่อการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ากิจกรรมเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างมาก เปรียบเสมือนหัวใจของการเรียนการสอนทุกรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะกิจกรรมเป็นสิ่งที่ช่วยเพิ่มแรงจูงใจผู้เรียนในการเรียนให้มากขึ้น ช่วยสร้างมนุษยสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับตัวครู และที่สำคัญคือช่วยในการฝึกทักษะรวมโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ตามความเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน (William Littlewood 1981 : 17-18) จึงอาจกล่าวได้ว่ากิจกรรมเป็นตัวกำหนดประสิทธิภาพของการเรียนการสอน

ความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

โทมัส เอ เดอร์ (Thomas A. Durr 1980 : 11) ได้ให้คำจำกัดความของกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันในเรื่องของหน้าที่ทางสังคม สถานการณ์ทางสังคม หน้าที่ของภาษาและหัวข้อเรื่องทั่ว ๆ ไป ตลอดจนจนความต้องการที่จะส่งและรับข้อมูลในแต่ละวัน

วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood 1981 : 16-17) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ว่า เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่ได้เรียน และฝึกไปแล้วนั้นเพื่อการสื่อความหมายเฉพาะอย่างตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

เจอโรมี่ ฮาร์เมอร์ (Jeremy Harmer 1982 : 166-167) กล่าวถึงกิจกรรมเพื่อการสื่อสารว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารคือ กิจกรรมซึ่งผู้เรียนมีจุดประสงค์และมีความต้องการที่จะสื่อสารซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยแสดงออกทางเนื้อหา (Content) มากกว่ารูปแบบทางภาษา (Form) และสามารถเลือกใช้ภาษาแต่ละแบบได้ถูกต้อง ในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายอยู่นั้นผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะและจะปล่อยให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างเสรี คือ ไม่กำหนดขอบเขตของข้อมูลที่จะนำมาใช้สื่อสาร

โรเจอร์ โกวเวอร์ และสตีฟ วอลเตอร์ส (Roger Gower and Steve Walters 1983 : 133) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารหมายถึง กิจกรรมที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนกระทำกิจกรรมโดยอิสระ ทั้งนี้กิจกรรมนั้นจะเน้นตรงที่นักเรียนสามารถเลือกใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองมากกว่าที่จะเน้นที่ตัวเนื้อหาของภาษาที่เรียน หน้าที่ของครูจะเป็นเพียงจัดเตรียมเนื้อหา ดูแลการกระทำกิจกรรมของนักเรียน โดยกระตุ้นให้นักเรียนกระทำกิจกรรมและช่วยเหลือให้คำแนะนำแก่นักเรียน

จากนิยามของคำว่า "กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร" ดังกล่าว อาจกล่าวสรุปได้ว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในหรือนอกชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้นักเรียนกระทำด้วยตัวของนักเรียนเอง โดยมีครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือในบางครั้งหรือเมื่อจำเป็น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์ได้จัดประเภทของกิจกรรม โดยยึดลักษณะต่าง ๆ กัน ดังนี้

จูเลีย ดอบสัน (Julia Dobson 1979 : 7) ได้จัดแบ่งประเภทของกิจกรรมออกเป็นหมวด ๆ ตามจำนวนของนักเรียนในชั้น กิจกรรมบางกิจกรรมเหมาะสำหรับใช้เล่นเป็นกลุ่มเล็ก ๆ บางกิจกรรมสามารถนำไปใช้ได้กับกลุ่มที่มีนักเรียนถึง 80 คน ทั้งนี้เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ครูผู้สอน ดอบสันได้จัดแบ่งกลุ่มไว้เป็นลักษณะดังนี้ คือ

1. กลุ่มขนาดใหญ่ มีจำนวนนักเรียน 41 - 80 คน
2. กลุ่มขนาดปานกลาง มีจำนวนนักเรียน 21 - 40 คน
3. กลุ่มขนาดเล็ก มีจำนวนนักเรียน 7 - 20 คน
4. กลุ่มขนาดเล็กที่สุด มีจำนวนนักเรียนไม่เกิน 6 คน

กิจกรรมแต่ละกิจกรรมจะมีจุดมุ่งหมายทางด้านภาษาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เรื่อง การออกเสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ การสะกดตัว หรือการออกเสียงให้สอดคล้องต้องกันเป็นโคลง นอกจากนี้แต่ละกิจกรรมจะแยกระดับที่สามารถจะนำไปใช้ได้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียนอีกด้วย

กิจกรรมที่ออกแบบเสนอแบ่งตามขนาดของนักเรียนในชั้นทั้งหมดและเป็นกิจกรรมที่มีครูอยู่ฝ่ายหนึ่งและนักเรียนอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง อย่างไรก็ตามกิจกรรมดังกล่าวสามารถปรับมาใช้สำหรับการทำกิจกรรมกลุ่มตามจำนวนนักเรียนในกลุ่มที่แบ่งย่อยออกมาจากจำนวนนักเรียนในชั้นทั้งหมดโดยจะมีกิจกรรมสำหรับกลุ่มใหญ่ กลุ่มขนาดปานกลาง และกลุ่มเล็กได้เช่นเดียวกัน

ไดแอน ดับบลิว เบิร์กบิชเลอร์ (Diane W. Birckbichler 1977 : 13) ได้แบ่งกิจกรรมตามการสร้างเสริมพฤติกรรมออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. กิจกรรมที่สร้างเสริมความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) กิจกรรมประเภทนี้เน้นให้นักเรียนตอบคำถามได้หลายรูปแบบ โดยนักเรียนต้องพยายามใช้ศัพท์และโครงสร้างที่นักเรียนรู้ กิจกรรมประเภทนี้ทำให้นักเรียนตระหนักว่าเขาสามารถตอบคำถามได้หลายรูปแบบแม้ว่าจะมีข้อจำกัดในเรื่องภาษาก็ตาม

2. กิจกรรมที่สร้างเสริมความยืดหยุ่นทางความคิด (Flexibility) กิจกรรมนี้จะใช้มากในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การให้นักเรียนแปลความโดยการแปลงคำวลี และประโยคเป็นอีกแบบหนึ่งซึ่งยังรักษาเนื้อหาและความหมายเดิมไว้ (Paraphrasing) การให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) และการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ (Problem Solving)

3. กิจกรรมที่สร้างเสริมการใช้ภาษาแบบขยายความ (Elaboration) นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมักจะไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างพอเพียงทั้งในการพูดและการเขียน ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนมักจะใช้ประโยคเดี่ยว ๆ มากกว่าที่จะใช้ประโยคที่มีความสลับซับซ้อน ดังนั้นการให้นักเรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมประเภทนี้จะเป็นสิ่งที่จะช่วย

กระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออกทางความคิด และสื่อความหมายได้ ตลอดจนสามารถขยายข้อความในประโยคได้

4. กิจกรรมที่สร้างเสริมให้ผู้เรียนสร้างประโยคหรือข้อความใหม่ ๆ ในภาษาที่สองได้ (Originality) กิจกรรมประเภทนี้ ได้แก่ การเขียนโคลง เรื่องสั้นหรือการเขียนเรื่องจากรูปภาพหรือการ์ตูน

การแบ่งประเภทของกิจกรรมอาจแบ่งตามทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน แต่ในปัจจุบันการแบ่งในลักษณะดังกล่าวไม่เป็นที่นิยมเท่าใดนักทั้งนี้เพราะว่าในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเรานั้น ไม่อาจแยกกิจกรรมในการสื่อสารเป็นทักษะเดี่ยวโดด ๆ ได้ เมื่อฟังใครคนใดคนหนึ่งพูด ผู้ฟังอาจที่จะพูดตอบกลับไปหรืออาจจะเขียนตอบ อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่ากิจกรรมในการสื่อสารของคนเราจะต้องเป็นไปในลักษณะที่เป็นการบูรณาการทักษะทางภาษาเข้าด้วยกัน ที่เรียกว่า ทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) ซึ่งเป็นหลักการข้อหนึ่งของแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามที่ ดอน เบอว์น (Donn Byrne 1980 : 108) ได้กล่าวถึงทักษะสัมพันธ์ว่า เป็นการสอนหรือฝึกทักษะหนึ่งแล้วมีกิจกรรมเพิ่มเติมเพื่อฝึกทักษะอื่น ๆ ที่เหลือ โดยในการสอนต้องพยายามรวมทุกทักษะเข้าด้วยกัน

คริสโตเฟอร์ เอ็น แคนด์ลิน (Christopher N. Candlin 1981 : 4) ได้กล่าวถึงทักษะสัมพันธ์ไว้ว่า งานที่กำหนดให้ผู้เรียนทำจะต้องประกอบด้วยทักษะที่สมบูรณ์แบบซึ่งรวมทั้งทักษะการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน และทักษะในด้านการให้เหตุผล ซึ่งความคิดเห็นของคริสโตเฟอร์ เอ็น แคนด์ลิน นี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ แบร์รี่ พี เทเลอร์ (Barry P. Taylor 1983 : 69) เอ็ม คานาล (M. Canale 1983 : 2-28) และ คริสโตเฟอร์ บรัมฟิต (Christopher Brumfit 1984 : 70) ในเรื่องการสอนทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กัน

จากแนวคิดที่เน้นการรวมทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ในทักษะต่าง ๆ นั้นในการสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ดี เพราะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยึดที่วัตถุประสงค์ของการใช้ภาษาเป็นหลัก ถ้าผู้เรียนมีความรู้ในทักษะแต่ละด้านแยกจากกัน ผู้เรียนจะไม่สามารถใช้ภาษาสื่อความหมายกับผู้อื่นได้เลย

วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood 1981 : 20-24) ได้แบ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้ คือ



1. กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาตามหน้าที่ของการใช้ภาษา (Functional Communication Activities) กิจกรรมประเภทนี้ผู้เรียนจะต้องแก้ปัญหาหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน โดยที่ผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาตามหน้าที่ของการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพในแต่ละสถานการณ์ ซึ่งในบางครั้งอาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์มากนัก แต่จะคำนึงถึงการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่ตนทราบในการสื่อความหมายในสถานการณ์ขณะนั้น ได้ทันทีและได้ดีเพียงไร

กิจกรรมประเภทนี้แบ่งตามข้อมูลข่าวสารที่จะใช้ในการปฏิสัมพันธ์ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1.1 การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารโดยที่ผู้เรียนมีวิธีการให้ข้อมูลอย่างจำกัด (Sharing Information with Restricted Co-operation) กิจกรรมนี้แบ่งผู้เรียนเป็นคู่หรืออาจเป็น 2 กลุ่มก็ได้ เพื่อที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน ผู้เรียนคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งมีข้อมูลข่าวสารและอีกคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งไม่มีข้อมูลข่าวสาร ซึ่งต้องพยายามถามผู้เรียนที่มีข้อมูลข่าวสารเพื่อที่จะได้ทราบว่าข้อมูลข่าวสารนั้นมีอะไร ทั้งนี้ผู้เรียนที่มีข้อมูลข่าวสารจะให้ข้อมูลข่าวสารโดยการตอบเพียง "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" เท่านั้น ตัวอย่างของกิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การระบุความแตกต่างของภาพ (Identifying Pictures) การหาข้อมูลข่าวสารหรือข้อความที่ขาดหายไปจากเรื่อง (Discovering Missing Information)

1.2 การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารโดยที่ผู้เรียนที่มีข้อมูลอยู่มีวิธีการให้ข้อมูลข่าวสารอย่างไม่จำกัด (Sharing Information with Unrestricted Co-operation) กิจกรรมนี้มีวิธีการแบ่งผู้เรียนเช่นเดียวกับประเภทแรกแต่แตกต่างกันที่กิจกรรมประเภทแรกจำกัดวิธีการให้ข้อมูลข่าวสารในขณะที่กิจกรรมนี้ไม่จำกัดวิธีการให้ข้อมูลข่าวสาร ผู้เรียนที่มีข้อมูลข่าวสารสามารถที่จะแนะนำ อธิบาย บอกรายละเอียดหรือปรึกษาหารือกันกับผู้เรียนที่ไม่มีข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนที่ไม่มีข้อมูลข่าวสารได้มีโอกาสทราบข้อมูลข่าวสารที่ตนไม่มีหรือไม่ทราบได้ง่ายขึ้น ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ การหาความแตกต่างจากกลุ่ม (Discovering Differences) การปฏิบัติตามคำแนะนำ (Following Directions)

1.3 การร่วมมือกันในกระบวนการหาข้อมูลข่าวสาร (Sharing and Processing Information) กิจกรรมประเภทนี้แบ่งผู้เรียนออกเป็นคู่เพื่อที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน โดยที่ผู้เรียนทั้งคู่จะมีข้อมูลข่าวสารต่างกัน ดังนั้นผู้เรียนจะต้องร่วมมือกันนำ

ข้อมูลข่าวสารที่แต่ละคนเมื่ออยู่มารวมกันจึงจะแก้ปัญหาาร่วมกันได้ ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้ ได้แก่ การสร้างเรื่องขึ้นมาใหม่ โดยการลำดับเหตุการณ์ต่อเนื่องของเรื่องให้ถูกต้อง (Reconstructing Story-sequences)

1.4 กระบวนการที่จะได้ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ มา (Processing Information) กิจกรรมประเภทนี้เน้นที่กระบวนการหรือวิธีการที่ผู้เรียนแก้ปัญหาและตัดสินใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ตัวอย่างกิจกรรมประเภทนี้ ได้แก่ การแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ (Problem Solving)

2. กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมประเภทนี้นอกจากจะมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาตามหน้าที่ของการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังคำนึงถึงอีกด้วยว่าผู้เรียนต้องสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคมอีกด้วย กิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับสภาพห้องเรียนมากที่สุด ได้แก่ การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) และการแสดงบทบาทสมมุติ (Role Playing)

การประเมินผลการทำกิจกรรมประเภทนี้ ครูจะประเมินทั้งความสามารถในการใช้ภาษาตามหน้าที่ และความถูกต้องในการใช้ภาษาในสังคมจริง ๆ ด้วย สำหรับนักเรียนในชั้นที่เริ่มเรียน ครูจะพิจารณาถึงความถูกต้องของการออกเสียงและไวยากรณ์ แต่สำหรับนักเรียนในชั้นสูง ครูจะพิจารณาทั้งความถูกต้องของการออกเสียงและไวยากรณ์ รวมทั้งความถูกต้องของการใช้ภาษาในสังคมอีกด้วย

จุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ครูภาษาอังกฤษต่างตั้งเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนของตนได้บรรลุเป้าหมายที่ครูได้วางไว้ กล่าวคือ ต้องการให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและมีความสามารถในการติดต่อสื่อสารได้ โดยที่ครูเป็นผู้จัดเนื้อหาการเรียนการสอนในรูปแบบของกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้นักเรียนได้ลงมือกระทำกิจกรรมด้วยตนเองทั้งในและนอกชั้นเรียน

วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood 1981 : 17-18) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทุกรูปแบบช่วยทำให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้สึกหรือวันที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นภายในชั้นเรียน กล่าวคือ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนภายในชั้นเรียนเดียวกันซึ่งมีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน ได้ทดลองปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันซึ่งนับได้ว่าเป็นการใช้ภาษาในสภาพที่เป็นจริง

2. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ โดยที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ตัวภาษาและฝึกการใช้ภาษาในขณะเดียวกัน อีกทั้งผู้เรียนจะไม่มีความรู้สึกเครียดขณะกระทำกิจกรรมด้วย

3. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นสิ่งที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ โดยที่ผู้เรียนแต่ละคนต้องรับผิดชอบทั้งงานส่วนตัวและงานส่วนรวมเต็มตามความรู้และความสามารถทางภาษา นอกจากนี้ครูผู้สอนสามารถประเมินการแสดงผลและความสามารถของผู้เรียนจากการสังเกตการณ์อย่างใกล้ชิดและครูผู้สอนยังสามารถช่วยเหลือแก้ไขผู้เรียนที่บกพร่องหรืออ่อนทางภาษาได้อีกด้วย

หลักในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ก่อนที่ครูจะให้ฝึกเรียนกระทำกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ครูควรที่จะได้พิจารณาเลือกว่ากิจกรรมนั้นมีความตรงตามเป้าหมายที่ครูได้วางไว้หรือไม่ ครูควรมีเกณฑ์ในการเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ หรือเป้าหมายที่วางไว้

สำหรับเกณฑ์ในการเลือกกิจกรรมที่ดีในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น สรณี วงศ์เป็ยสังข์ และ วาวิวรรณ เบญจพร (2527 EAP : 2-8) ได้กล่าวถึงลักษณะของกิจกรรมที่ดีไว้ว่า กิจกรรมที่นำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอาจมีรูปแบบได้ 3 รูปแบบ คือ กิจกรรมเดี่ยว (Individual Work) กิจกรรมคู่ (Pair Work) หรือกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) และอาจจะนำไปใช้ในบทเรียนได้โดยใช้เป็นกิจกรรมหลัก (Main Task) หรือกิจกรรมประกอบ (Supplementary Task) ก็ได้ ในการจัดกิจกรรมควรมีหลักในการพิจารณาเลือกกิจกรรมที่จะนำมาใช้ดังต่อไปนี้

ก. กิจกรรมควรมีลักษณะใกล้เคียงกับการสื่อความหมายในสถานการณ์ปกติ ทั้งนี้ผู้จัดต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Purpose) หรือไม่ ผู้เรียนควรต้องทราบว่าจะต้องทำอะไรก่อนเริ่มทำกิจกรรมทุกครั้ง กิจกรรมที่ทำในชั้นเรียนควรเป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นจริงในสถานการณ์การสื่อความหมายนอกห้องเรียน
2. กิจกรรมทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องสื่อความหมายหรือไม่ ครูควรจัดช่องว่างด้านข้อมูลระหว่างผู้ร่วมทำกิจกรรม (Information Gap) กล่าวคือ ผู้เรียนคนหนึ่งจะมีข้อมูลข่าวสารบางประการที่ผู้เรียนอีกคนหนึ่ง ไม่มีและจะต้องใช้ภาษาสื่อสารเพื่อจะได้ทราบข้อมูลข่าวสารนั้น
3. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกหรือไม่ ผู้เรียนควรมีโอกาสเลือกพูดหรือเรียนสิ่งที่ต้องการ (Choice of Content) และเลือกใช้รูปแบบภาษาที่ต้องการ (Choice of Language Forms) ส่วนกิจกรรมการอ่าน การฟัง ควรเป็นการอ่านและการฟังแบบเลือกสรร
4. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทราบว่า การสื่อความหมายของตนประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวหรือไม่ ถ้าไม่ประสบผลสำเร็จผู้เรียนอีกฝ่ายหนึ่งจะให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) โดยอาจทำทำไม่เข้าใจ ดังนั้นผู้ส่งข้อมูลอาจจะต้องใช้รูปแบบภาษารูปอื่นมาแปลความโดยแปลคำ วลี และประโยคให้เข้าใจง่ายขึ้นแต่ยังคงรักษาความหมายเดิมไว้ หรือจะอธิบายเพิ่มเติมหรืออาจจะใช้ท่าทางประกอบ เป็นต้น
5. ภาษาที่ใช้ในการทำกิจกรรมมีลักษณะเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง เหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่ ทั้งนี้ต้องดูจากบทบาทของผู้สื่อความหมาย (Role) เนื้อเรื่อง (Topic) และสถานที่ (Setting) ด้วย

ข. กิจกรรมควรเป็นไปตามหลักการเรียนรู้ (Learning Principles) ดังนี้

1. กิจกรรมน่าสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนหรือไม่
2. กิจกรรมมีลักษณะท้าทายในระดับที่เหมาะสมหรือไม่

3. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่หรือไม่
 4. กิจกรรมสร้างเสริมการเรียนรู้ในระดับสูงกว่าระดับความรู้ความจำ และความเข้าใจหรือไม่
 5. กิจกรรมเปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วมในระดับใกล้เคียงกันหรือไม่ (ในกรณีที่เป็นกิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมที่เป็นกลุ่ม)
- ค. กิจกรรมควรเป็นไปตามหลักการสอน ดังนี้
1. กิจกรรมเข้ากับบทเรียนที่จะสอนหรือไม่
 2. กิจกรรมเหมาะกับสถานการณ์การสอนหรือไม่ ครูต้องคำนึงถึงลักษณะ วัย ประสบการณ์ และระดับความสามารถของผู้เรียน ขนาดของชั้นเรียน จำนวนผู้เรียน ลักษณะห้องเรียนและอุปกรณ์การสอนที่มีให้ เป็นต้น
 3. การควบคุมชั้นเรียน และการให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในขณะทำกิจกรรม บทบาทของครูในฐานะผู้ให้ความช่วยเหลือนักเรียนในการทำกิจกรรมเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้สอนหรือไม่
 4. ผู้เรียนเข้าใจชัดเจนหรือไม่ว่าตนจะต้องทำอะไรบ้างในกิจกรรมนั้น ๆ

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์ไสธร (2528 : 120-122) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่า การจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยหลักการที่สำคัญ 3 ประการด้วยกัน ได้แก่

1. วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน คือ ความสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายหรือรับสื่อความหมายต่าง ๆ ได้และการที่ผู้เรียนจะบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ ผู้เรียนจะต้องกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามวัตถุประสงค์ และสภาพการณ์ของการใช้ภาษาจริง ๆ หลักการนี้อาจสรุปได้ดังนี้

กิจกรรมการฝึกการสื่อ / รับสื่อภาษา --> ความสามารถในการสื่อ / รับภาษา

2. แรงจูงใจที่ผู้เรียนมีต่อการเรียนภาษาอันเกิดขึ้นจากทัศนคติที่ต่อการเรียนและยอมรับความจำเป็นหรือความสำคัญของภาษาที่จะเรียนจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาซึ่งอาจสรุปหลักการนี้ได้ดังนี้

ทัศนคติที่ดี --> แรงจูงใจ --> ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา การยอมรับความจำเป็น / ความสำคัญ

3. การประสานสัมพันธ์ของกิจกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนโดยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาตามธรรมชาติและตามระดับความสามารถของตน โดยมีผู้สอนเอื้อต่อการเรียนรู้โดยการจัดป้อนสารให้เหมาะกับระดับความสามารถและเวลา ตลอดจนจัดกิจกรรมการฝึกใช้ภาษาที่สอดคล้องจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

กิจกรรม + กิจกรรม-->ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาตามระดับความสามารถ / ความพร้อม

4. ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นแหล่งข้อมูลนำไปสู่ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

เอมิลิโอ จี คอร์เตซ (Emilio G. Cortez 1981) ได้รวบรวมหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกใช้กิจกรรม ดังนี้

1. สำนวนภาษาที่นักเรียนจะต้องใช้ตรงกับที่ครูกำหนดไว้ให้ในวัตถุประสงค์หรือไม่
2. กิจกรรมนั้นทำให้นักเรียนได้ฝึกสำนวนภาษาที่ครูสอนหรือไม่
3. นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ หรือไม่
4. กิจกรรมนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์ อายุ และวุฒิภาวะของผู้เรียนหรือไม่

- หรือไม
5. ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลหรือคาดคะเนความต้องการของผู้เรียนคนอื่น
 6. กฎเกณฑ์ในการทำกิจกรรมนั้นต้องใช้เวลาในการอธิบายนานหรือไม่
 7. ครูผู้สอนมีความชอบและสนใจในกิจกรรมนั้น ๆ หรือไม่ ถ้าไม่ชอบก็ไม่ควรฝืนใช้
 8. กิจกรรมนี้น่าสนใจและทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินหรือไม่
 9. ครูสามารถจัดที่นั่งเรียนให้เหมาะสมกับการทำกิจกรรมได้หรือไม่ และครูสามารถดัดแปลงห้องเรียนให้เหมาะสมที่สุดได้อย่างไร

ซี บี พอลสตัน (C. B. Paulston 1979 : 6-21) ได้เสนอแนวในการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารสรุปได้ดังนี้

1. ควรจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกใช้บทสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ในสังคม ซึ่งครอบคลุมการฝึกพูดในลักษณะต่าง ๆ เช่น การพูดทักทาย (Greetings) การลาจาก (Partings) การแนะนำตัว (Introductions) การขอโทษ (Excuses) การบ่น (Complaints) เป็นต้น
2. ควรจัดกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการแก้ปัญหาาร่วมกัน กิจกรรมนี้ครูจะสร้างปัญหา แล้วให้นักเรียนหาคำตอบแก้โดยมีตัวเลือกในการแก้ให้ กิจกรรมการแก้ปัญหาโดยมากจะทำในลักษณะของกิจกรรมกลุ่ม
3. ควรจัดกิจกรรมการเล่นบทบาทสมมุติ กิจกรรมนี้มีส่วนประกอบ 3 ส่วน คือ สถานการณ์ บทบาทและคำพูด กิจกรรมนี้สามารถใช้ได้กับเด็กที่เริ่มเรียนจนถึงระดับสูง ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นสำคัญด้วย
4. ควรฝึกหัดใช้ภาษาซึ่งบังคับให้ผู้เรียนได้มีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา นอกห้องเรียนซึ่งทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง



วิลกา เอ็ม ริบเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1973 : 25-35) ได้กล่าวถึงกิจกรรมทางภาษาที่ไม่มีชีวิตชีวาว่า ไม่ทำให้ผู้เรียนต้นตัวในการใช้ภาษา ตลอดจนการควบคุมอย่างใกล้ชิดของครูนั้นไม่ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ กิจกรรมต่าง ๆ ควรมาจากความสนใจและความต้องการของผู้เรียนที่จะใช้ภาษานั้นในสถานการณ์จริง การพูดประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จะไม่เกิดขึ้นถ้าไม่มีจุดมุ่งหมายที่จะใช้คำพูดนั้นเพื่อการสื่อสาร การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารจริงนั้น กิจกรรมที่จัดขึ้นควรคำนึงถึงสถานการณ์ที่ใช้รวมทั้งเนื้อหาของศัพท์ที่เกี่ยวข้องในการแลกเปลี่ยนสนทนาระหว่างครูกับนักเรียนหรือระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง

แซนดรา เจ ซาวิกนอน (Sandra J. Savignon 1978 : 2-5) ได้ให้ข้อสังเกตและเสนอแนะกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ควรใช้บทบาทสมมติเกี่ยวกับหัวข้อต่าง ๆ ที่เรียน เช่น การอภิปรายและเกมต่าง ๆ ในตอนเริ่มแรกนักเรียนจะอาย ดังนั้นครูจึงควรให้กำลังใจไม่ตำหนิหรือวิจารณ์ความผิดพลาดของนักเรียน ครูควรให้ความเป็นกันเอง ไม่ควรสนใจด้านไวยากรณ์หรือรูปประโยคที่สมบูรณ์มากนัก ถ้าครูไม่เข้าใจในสิ่งที่นักเรียนพูด อาจให้นักเรียนด้วยกันช่วยอธิบาย ครูอาจแสดงการยอมรับเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ ครูควรให้นักเรียนได้ซักถามสิ่งที่นักเรียนอยากจะพูดเพราะการเรียนรู้สิ่งใหม่ที่ได้ผลดีที่สุดนั้น คือ การเรียนขณะที่นักเรียนอยากรู้ ครูควรอดทนรอคอยขณะที่นักเรียนคิดหรืออาจให้นักเรียนใช้ท่าทางประกอบเพราะทำให้เข้าใจง่ายขึ้น

2. ควรให้นักเรียนได้พบปะกับเจ้าของภาษา และให้โอกาสนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับแตกต่างกันได้ร่วมทำกิจกรรมด้วยกัน นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าจะเกิดความภาคภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนและเป็นการพัฒนาแรงครูอีกด้วย

3. ควรใช้สื่อมวลชน เช่น รายการวิทยุ และโทรทัศน์ ในขณะที่สอนไม่ควรให้ผู้เรียนกังวลกับข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นจากการใช้ภาษา ครูควรคำนึงถึงความคล่องแคล่วและความต่อเนื่องในการพูดมากกว่า ครูควรใช้เวลาประมาณ 5 นาที ในตอนต้นชั่วโมงเพื่อสนทนาเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนสนใจโดยการใช้อย่างต่างประเทศที่กำลังเรียนนั้น

แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1979 : 11-20) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสมรรถวิสัยในการสื่อสารด้านทักษะการรับรู้ (Receptive Skills) และทักษะการส่งสาร (Productive Skills) ไว้ดังนี้

ทักษะการรับรู้ (Receptive Skills)

1. นำเรื่องราวที่จะให้นักเรียนได้ฟังหรืออ่านมาเรียบเรียงใหม่ให้ง่ายขึ้น โดยแบ่งระดับความยากง่ายเป็นสองระดับก่อนให้ผู้เรียนได้ฟังหรืออ่านฉบับจริง และซักถามผู้เรียนโดยใช้คำถามต่างชนิดกันสำหรับแต่ละฉบับ เช่น Yes/No Question สำหรับฉบับง่าย และ Wh-Question สำหรับฉบับที่สองและคำถามเชิงอนุมานสำหรับฉบับจริง

2. เตรียมประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ซึ่งมีสถานการณ์ทางสังคมหรือกิจกรรมสื่อสารอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วซักถามเกี่ยวกับข้อความที่นักเรียนได้ฟังหรืออ่านว่าใช้ภาษาซึ่งเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการและบอกจุดประสงค์ของเรื่องได้

3. ให้นักเรียนอ่านหรือฟังการสนทนาสั้น ๆ แล้วให้บอกว่าคุณสนทนาได้ตอบกันนั้นเหมาะสมหรือไม่ อยู่ในทำเนียบภาษาเดียวกันหรือไม่ และเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่

4. อธิบายบทสนทนาและให้นักเรียนบอกว่าคุณสนทนาที่ได้ฟังหรืออ่านเหมาะกับสถานการณ์หรือไม่

5. ให้นักเรียนฟังหรืออ่านบทสนทนา แล้วให้บอกถึงสถานการณ์นั้นว่าเกิดขึ้นที่ใดทัศนคติของผู้พูดและผู้ฟังมีต่อกันอย่างไร จุดประสงค์ของการสนทนาคืออะไร

ทักษะการส่งสาร (Productive Skills)

1. ให้นักเรียนฝึกเปลี่ยนบทสนทนาที่เตรียมไว้ให้มีลักษณะเป็นทางการมากขึ้นหรือน้อยลง

2. มีการแสดงละครและการแสดงออกทางอารมณ์ เช่น การดีใจ เสียใจ การโกรธ

3. ให้หาข่าวสารรายละเอียดต่าง ๆ จากนิพจน์ที่ สถานีรถไฟ ที่ทำการไปรษณีย์ แล้วนำมารายงานในชั้นเรียนเป็นภาษาอังกฤษ

4. ให้นักเรียนถอดความ (Paraphrase) ประโยคหรือข้อความให้เป็นประโยคหรือข้อความใหม่ที่มีทำเนียบภาษาเดียวกันหรือต่างกัน

5. ให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงบทสนทนาโดยคงความหมายเดิมและหน้าที่ของภาษาไว้

6. ให้นักเรียนวิจารณ์และเพิ่มเติมข้อความหรือคำถามให้ต่อเนื่องกัน เช่น

Teacher : It's very hot.

Student 1 : Let's go to the beach.

Student 2 : Would you like a glass of lemonade ?

Student 3 : You must be very thirsty.

7. จับคู่ประโยค หรือข้อความที่มีหน้าที่หรือทำเนียบภาษาเดียวกัน

8. เพิ่มเติมข้อความให้เหมาะสมกับข้อความหรือคำถาม นักเรียนสามารถบอกได้ว่าข้อความใดหรือคำถามใดควรที่จะมาก่อนคำตอบนั้น เช่น

Yes, he has gone to Paris ควรมาก่อนประโยค I haven't seen George for a week.

9. เปลี่ยนแปลงบทสนทนาโดยใช้ส่วนประกอบภาษาใหม่ได้อย่างเหมาะสม อาจจะให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มหนึ่งถามและอีกกลุ่มหนึ่งตอบ หรือทำงานเป็นคู่ ๆ นอกจากนั้นให้นักเรียนได้ฝึกเขียนโดยเปลี่ยนบทสนทนาเป็นการรายงานหรือจากการรายงานเป็นบทสนทนา มีการแสดงละครและแสดงอารมณ์ร่วม

แอน ฟาริด (Anne Farid 1976 : 299-304) ได้เสนอเกณฑ์ 5 ประการสำหรับครูในการพิจารณาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. เรื่องควรน่าสนใจ

2. เรื่องที่นำมาจัดกิจกรรมต้องไม่เกินความสามารถที่นักเรียนจะเข้าใจความหมายได้

3. นักเรียนควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมซึ่งไม่จำเป็นต้องทำเทียมกัน
4. ควรให้นักเรียนที่ร่วมกิจกรรมเกิดความรู้สึกว่าประสบผลสำเร็จ ทั้งนี้ไม่ควรคำนึงถึงความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์จนเกินไป
5. ควรให้นักเรียนที่มีได้ร่วมกิจกรรมได้รับการจูงใจให้ฟังเนื้อหามากกว่าสนใจรูปแบบของภาษา

แบร์รี พี เทเลอร์ และ เนสซ่า วูล์ฟสัน (Barry P. Taylor and Nessa Wolfson 1978 : 31-37) มีความเห็นว่าควรให้นักเรียนได้จับคู่ฝึกกิจกรรม ควรมีการสร้างสถานการณ์โดยใช้บทสนทนาและกำหนดวงศัพท์ ระเบียบวิธีการเรียงคำ และกฎเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์สังคมนิให้ผู้เรียนด้วย

แมรี ฟินอคเชียโร และ ไมเคิล โบโนโม (Mary Finocchiaro and Michael Bonomo 1973 : 24-25) ได้เสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ควรวางแผนในการจัดประสบการณ์การเรียนให้แก่ นักเรียนอย่างรอบคอบ
2. ควรวางแผนในการจัดสถานการณ์รวมทั้งอุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของเรื่องที่น่าสนใจใหม่อย่างแจ่มแจ้ง
3. ควรจัดบทเรียนแต่ละบทให้มีทั้งการฝึกอย่างสม่ำเสมอและการฝึกให้ใช้ภาษาอย่างมีความหมายโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
4. ควรใช้ภาษาของนักเรียนให้น้อยที่สุด แต่ในบางครั้งก็ควรตัดสินใจใช้ภาษาของนักเรียนโดยทันทีเมื่อเห็นว่าจะช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจข้อมูลที่สำคัญบางประการได้ชัดเจนขึ้น
5. ควรรู้วิธีการจัดให้นักเรียนฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม หรือฝึกเป็นรายบุคคล
6. ควรมีความชำนาญในการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกเป็นคู่

7. ควรจัดเตรียมการฝึก บทสนทนา ตลอดจนบทความต่าง ๆ เพื่อให้บทเรียนมีหลายลักษณะ อันจะช่วยเสริมเนื้อหาในบทเรียนและช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสาร
8. ควรมีความคล่องตัวในการเตรียมต้นฉบับ (Script) สำหรับเทปบันทึกเสียง และสามารถนำการฝึกในห้องปฏิบัติการมาประสานกับการจัดกิจกรรมในห้องเรียนได้อย่างเหมาะสม
9. ควรสามารถตัดสินใจได้ว่า สำหรับนักเรียนระดับต้นควรจะใช้กิจกรรมการอ่านและกิจกรรมการเขียนเมื่อใด
10. ควรจัดเตรียมบทเรียนสำหรับอ่านที่จะช่วยให้นักเรียนเพิ่มพูนทั้งในด้านความรู้และประสบการณ์
11. ควรจัดกิจกรรมการเขียนที่จะช่วยเพิ่มพูนความสามารถในการเขียนอย่างอิสระแก่นักเรียน
12. ควรส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทั้งจากบทสนทนาและการจัดกิจกรรมอย่างเป็นทางการ
13. ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในชาติและภาคภูมิใจในตัวเองในขณะที่เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
14. ควรเลือกใช้สื่อทัศนอุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและข้อเท็จจริงด้านวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ
15. ควรจัดการประเมินผลที่จะทำให้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลของนักเรียน ความต้องการในการจัดสอนซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล รวมทั้งประสิทธิภาพในการสอนของตัวครูเอง

ประโยชน์ของการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จะมีบทบาทอย่างมากที่จะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นักภาษาศาสตร์หลายท่าน เช่น จอห์น โรเจอร์ส (1978 : V) วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood 1983 : 17-18) เอส ดี แครชเชิน และ ที เทอร์เรล (S.D. Krashen and T. Terrell 1983 : 97) และ เพนนี เออร์ (Penny Ur 1981 : 7) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

1. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนได้ฝึกกลวิธีในการสนทนา นับตั้งแต่การเริ่มการสนทนาจนกระทั่งการจบการสนทนา นักเรียนจะต้องเลือกใช้คำพูดในการสนทนา ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ขณะนั้น
2. เนื้อหาของกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้
3. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยสร้างแรงจูงใจได้สูงและกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยการให้ภาษาสื่อสารกับผู้อื่น
4. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยทำให้ครูและนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนและมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน
5. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยทำให้นักเรียนได้รับและส่งข้อมูลทางภาษาที่มีความหมายให้แก่บุคคลที่นักเรียนสื่อสารด้วย
6. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาต่างประเทศในห้องเรียน จากนั้นนักเรียนจะค่อย ๆ ขยายการใช้ภาษานอกห้องเรียนและใช้ภาษาในสถานการณ์อื่น ๆ ได้

7. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้ครูสามารถวัดผลการสอนของตนเอง ได้จากการกระทำกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน กล่าวคือ ถ้านักเรียนไม่สามารถ ใช้ภาษาที่ครูสอนในการกระทำกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ แสดงว่านักเรียนยังไม่ เข้าใจหรือยังไม่ได้ฝึกการใช้ภาษามากพอ ทั้งนี้ครูอาจจะต้องเพิ่มเวลาในการฝึกการใช้ภาษาหรือแก้ไข ประเด็นที่นักเรียน ยังไม่เข้าใจให้นักเรียนได้เกิดความเข้าใจได้ดีขึ้น โดยครูจะบันทึกข้อบกพร่อง หรือภาษาที่นักเรียน ใช้ไม่ถูกต้อง และรวบรวมไว้เพื่อที่จะนำมาอธิบายหรือแก้ไข เป็นรายบุคคลหรือ เป็นกลุ่ม

8. กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้ครูสามารถวัดผลการเรียนการสอน ของผู้เรียนได้ โดยกำหนดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นักเรียนจะต้อง ใช้ภาษาที่ครูสอนใน การกระทำกิจกรรมและครูจะคอยตรวจสอบและวัดผลว่า นักเรียนสามารถใช้ภาษาที่สอน ได้ถูกต้อง เหมาะกับสถานการณ์มากน้อยเพียงใด

จากข้อดีของการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียน ได้มีโอกาสใช้ภาษาในสภาพที่ใกล้เคียงความเป็นจริง ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจและเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามการรับรู้ของครู- ภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร นั้นยังไม่มีผู้ใดทำได้ แต่มีงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษา อังกฤษ การประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านต่าง ๆ และงาน วิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษที่สำคัญพอสรุปได้ดังนี้

ก. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

นพมาศ รัตนปริดาภกุล (2523 : 75-79) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของครูภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 367 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษมาแล้ว ในการสอนครูส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษใช้วิธีฝึกหลาย ๆ แบบ และเน้นสอนทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียนตามลำดับ ครูใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนน้อยครั้งเนื่องจากขาดแคลนอุปกรณ์ หรือไม่มีเวลาเตรียมอุปกรณ์ การจัดกิจกรรมทำเป็นครั้งคราวเท่านั้น ส่วนการวัดผลจะทำเมื่อจบแต่ละบทเรียน จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นมีมากเกินไป วิธีการแก้ปัญหาในการสอนครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะถามเพื่อนร่วมงาน ครูภาษาอังกฤษเพิ่มพูนประสิทธิภาพของตนเองโดยการหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือ และแหล่งวิทยาการต่าง ๆ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังได้เสนอแนะว่าจำนวนคาบที่สอนของครูและจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนต้องไม่มากเกินไป หลักสูตรและแบบเรียนควรสอดคล้องกัน จุดประสงค์ของหลักสูตรต้องชัดเจนและทางโรงเรียนควรจัดอุปกรณ์การสอนไว้ให้เพียงพอและสะดวกแก่การนำไปใช้

ประไพศรี ให้อำยอง (2523 : 123-131) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 218 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. การใช้ภาษาอังกฤษของครูและนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 มีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ทั้ง 3 ระดับชั้นใช้ภาษาอังกฤษในกิจกรรมการเรียนการสอนเรียงตามลำดับจากมากที่สุด ไปถึงน้อยที่สุดดังนี้ การอธิบาย การถามคำถาม การตอบคำถาม การสนทนา เกมภาษา การร้องเพลง การอภิปราย และการแสดงละคร

2. กิจกรรมที่ครูใช้น้อยครั้ง ได้แก่ การอธิบายบทเรียน และบทฝึก การถามคำถามเกี่ยวกับบทเรียนและเรื่องทั่ว ๆ ไป กิจกรรมที่ครูใช้ปานกลาง ได้แก่ การอภิปรายเกี่ยวกับบทเรียนและเรื่องทั่ว ๆ ไป การตอบคำถาม การสนทนาเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป และการเล่น

เกมภาษา อังกฤษ กิจกรรมที่ครูใช้น้อย ได้แก่ การอธิบายภูมิหลังของเพลง และการแสดงละคร

3. กิจกรรมที่นักเรียนใช้บ่อยครั้ง ได้แก่ การตอบคำถาม กิจกรรมที่นักเรียนใช้ปานกลาง ได้แก่ การอธิบายสิ่งที่ได้ฟังได้อ่านและเรื่องทั่ว ๆ ไป การอภิปรายเกี่ยวกับบทเรียน และเรื่องทั่ว ๆ ไป การถามคำถามเกี่ยวกับบทเรียนและบทฝึกการสนทนาเกี่ยวกับบทเรียนและเรื่องทั่ว ๆ ไป การเล่นเกมภาษาและการร้องเพลง กิจกรรมที่ใช้น้อย ได้แก่ การแสดงละคร

4. กิจกรรมที่ครูใช้มีปริมาณเพิ่มขึ้นตามระดับชั้น ได้แก่ การตอบคำถาม การสนทนา การอธิบายภูมิหลังของเพลง และการแสดงละคร

5. กิจกรรมที่นักเรียนใช้มีปริมาณเพิ่มขึ้นตามลำดับชั้นเรียน ได้แก่ การอธิบาย การถามคำถาม การสนทนา การแสดงละคร

6. กิจกรรมที่ครูใช้โดยที่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 คือ การอภิปรายและการแสดงละคร

7. กิจกรรมที่นักเรียนใช้โดยที่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 คือ การอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป การสนทนาเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป และการแสดงละคร

เบญจมาศ เกตุพิชัย (2524 : 244-245) ได้ทำวิจัยเรื่อง การประเมินผล การใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในเขตการศึกษา 6 ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 6 จำนวน 487 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ในเขตการศึกษา 6 มีวุฒิปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 1-5 ปี ไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษมาก่อน และมีความเห็นว่าจุดประสงค์และเนื้อหาของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งแบบเรียนและคู่มือการสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมอยู่ในเกณฑ์ดี สำหรับการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนส่วนใหญ่ยึดจุดประสงค์ของหลักสูตรเป็นหลักในการสอน และได้เตรียมการสอนไว้ล่วงหน้าโดยนำหลักสูตรและคู่มือการสอนวิชาภาษาอังกฤษมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสอนมากกว่าเอกสารอื่น ๆ วิธีสอนที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ วิธีการฝึกทักษะทั้ง 4 การแสดงบทบาทสมมติ และการบรรยาย ในด้าน



กิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ครูผู้สอนส่วนใหญ่ได้จัดให้มีการเล่นเกมทางภาษามาก ส่วนอุปกรณ์การสอนที่ใช้มาก ได้แก่ รูปภาพและของจริง ในด้านการวัดผลครูผู้สอนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการวัดผลและประเมินผลที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมีความเหมาะสมดีแล้ว ส่วนวิธีการวัดผลที่ครูผู้สอนส่วนใหญ่ใช้ คือ วิธีตรวจงานและให้นักเรียนปฏิบัติ สำหรับปัญหาในการใช้หลักสูตรที่ครูผู้สอนส่วนใหญ่ประสบ ได้แก่ ขาดเอกสารประกอบการเรียนการสอน ขาดงบประมาณ ตลอดจนการที่นักเรียนไม่ได้เลือกเรียนตามความถนัดเพราะต้องเรียนตามโปรแกรมที่โรงเรียนเปิดสอนเท่านั้น

อุไรวรรณ ศฤงคารนันต์ (2526: 95-98) ได้ทำวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในส่วกลางและส่วนภูมิภาค จำนวนทั้งสิ้น 900 คน ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับมากกว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเหมาะกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย แนวการสอนเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมและกล้าแสดงออกในการพูดและโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนเห็นประโยชน์ของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารและสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพและในการศึกษาต่อ แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนภาษาโดยยึดหลักการเรียนรู้และการรับรู้ตามธรรมชาติ และครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นในระดับมากกว่าแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไม่เหมาะสมกับชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากเกินไป แนวการสอนเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนขาดความแม่นยำในด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ แนวการสอนเพื่อการสื่อสารต้องใช้ทั้งกิจกรรมและการสร้างสถานการณ์ทำให้ครูต้องเสียเวลามาก ครูภาษาอังกฤษเองยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารดีพอที่จะจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ครูยังมีชั่วโมงสอนมากทำให้ไม่มีเวลาจัดเตรียมกิจกรรมตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารและแนวการสอนเพื่อการสื่อสารเหมาะสมสำหรับนักเรียนเก่ง

2. เกี่ยวกับระดับชั้นที่ควรเริ่มใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับมากกว่า ควรเริ่มใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารในระดับประถมศึกษา เนื่องจากเป็นระดับเริ่มแรกของการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงควรเริ่มพัฒนาทักษะการใช้ภาษา



ตั้งแต่นั้น นอกจากนั้น นักเรียนในวัยนี้มักเกิดความเพลิดเพลินกับการเรียนที่มีโอกาสร่วมทำกิจกรรม
มาก

3. เกี่ยวกับความสอดคล้องของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารกับหลักสูตร แบบ
เรียนและการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับ
มากกว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสารสอดคล้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จุดประสงค์ของ
หลักสูตรเน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียน แบบเรียนภาษาอังกฤษมีความสอด
คล้องกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และภาษาที่ใช้ในแบบเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ได้จริง
ในการสื่อสาร อย่างไรก็ตามการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษยังไม่สอดคล้องกับแนวการสอน
เพื่อการสื่อสารนัก

4. ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในส่วนกลาง และภาค
ต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคเกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารพบว่า ครูภาษาอังกฤษในส่วนกลางและ
ทุก ๆ ภาคในส่วนภูมิภาคมีความเห็นเกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญที่ระดับ .05

5. เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่าครู
ภาษาอังกฤษในส่วนกลางและภาคต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวการสอน
เพื่อการสื่อสารในด้านทฤษฎีตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร การเรียนการสอน แบบเรียน และ
การประเมินผลตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารในระดับปานกลาง

ยุพิน โภคจิตติยกุล (2527 : 121-125) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของ
ผู้บริหารและครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการใช้
หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 หมวดวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากร
ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนรัฐบาลจำนวน 126 คน ผู้บริหารโรงเรียนราษฎร์
จำนวน 174 คน ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลจำนวน 252 คน และครูสอนวิชา
ภาษาอังกฤษในโรงเรียนราษฎร์จำนวน 232 คน ได้สรุปผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัด
การเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมว่า ผู้บริหารและครูสอนวิชาภาษาอังกฤษมีความคิดเห็น
ว่าควรกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ให้ชัดเจนและแจ้งให้นักเรียนทราบทุกคาบที่สอน ควรเน้น
การฝึกทักษะทางภาษาทั้งสี่ด้านเพื่อใช้ในการสื่อสาร โดยให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมหลาย ๆ รูปแบบ

อดิศักดิ์ อนุกุล (2527 : 167-169) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดเชียงใหม่ ทั้ง 3 โปรแกรมการเรียน คือ โปรแกรมวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โปรแกรมภาษา และโปรแกรมวิชาชีพ รวมทั้งสิ้น 462 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โปรแกรมภาษา และโปรแกรมวิชาชีพ ส่วนใหญ่มีจุดมุ่งหมายที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้เพื่อฟังและพูดกับชาวต่างประเทศได้พอเข้าใจ อ่านคำแนะนำวิธีใช้ที่มีมาคู่กับเครื่องมือหรือเครื่องใช้ต่าง ๆ เขียนจดหมายติดต่อกับเพื่อนชาวต่างประเทศและเขียนจดหมายสมัครงานกับชาวต่างประเทศ นักเรียนทั้งสามโปรแกรมต้องการให้ครูใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ใช้ภาษาไทยเฉพาะในช่วงการอธิบายเนื้อหาที่ยากแก่การเข้าใจหรือเสริมความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ต้องการให้ฝึกการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สามารถนำมาใช้ได้จริง ๆ ในชีวิตประจำวันด้วยวิธีการผสมผสาน ลักษณะการสอนแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสม และให้ใช้บทสนทนาที่ใช้พูดกันจริงในชีวิตประจำวัน เป็นบทเรียนด้วย นักเรียนทั้งสามโปรแกรมส่วนใหญ่ต้องการกิจกรรม เช่น การจัดทัศนศึกษาสถานที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษ การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ การจัดนิทรรศการและกิจกรรมในเทศกาลต่าง ๆ การร้องเพลง เป็นต้น โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเป็นครั้งคราว นอกจากนี้นักเรียนยังต้องการให้ครูใช้สื่อการสอนที่สำคัญ ๆ ได้แก่ ภาพยนต์ สไลด์ของจริง เทปบันทึกเสียง แต่ใช้เฉพาะในเรื่องที่จำเป็นเท่านั้น

สมบูรณ์ เจตนจำลอง (2529 : 114-116) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนฟังภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในเขตจังหวัดชลบุรี ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 207 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี มีการศึกษาขั้นปริญญาทั้งสิ้น แต่มีปัญหาทางด้านกาฟังมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่น ๆ ในขณะที่ศึกษาอยู่ ครูมากกว่าครึ่งหนึ่งของครูทั้งหมดไม่สนใจการตั้งจุดมุ่งหมายในการสอนฟังภาษาอังกฤษโดยการศึกษาหลักสูตรอย่างละเอียด โดยมีความเห็นว่าจุดมุ่งหมายในหลักสูตรนำมาปฏิบัติได้ยาก ไม่มีคู่มือและเป็นภาระมาก เนื้อหาที่ครูใช้ในการสอนฟังภาษาอังกฤษจะคำนึงถึงความสอดคล้องกับเนื้อหาที่มีอยู่ในแบบเรียนเป็นหลัก ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูจะเตรียมเนื้อหาในการสอนฟัง โดยให้ความสำคัญน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่น และมีความเห็นว่าเนื้อหาที่เกี่ยวกับการสอนฟังภาษาอังกฤษในแบบเรียนมีไม่เพียงพอ ครูภาษาอังกฤษจะใช้ภาษาไทยในการสอนฟังมากกว่าที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ ครูภาษาอังกฤษตั้งจุดมุ่งหมาย

ในการทดสอบไม่สอดคล้องกับการตั้งจุดมุ่งหมายในการสอน จำนวนข้อสอบและคะแนนของทักษะฟังจะมีสัดส่วนน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่น ๆ

ศรเพชร ชัยสงคราม (2529 : 76-79) ได้ทำการวิจัยเรื่องความเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการนำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2524 ไปใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จำนวน 90 คน และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 270 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารและครูภาษาอังกฤษเห็นว่ามีปัญหา น้อยในทุกด้าน ซึ่งได้แก่ด้านการบริหารและการบริการ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล ครูภาษาอังกฤษได้เสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการการใช้หลักสูตรซึ่งสรุปได้ว่า ควรมีการสนับสนุนด้านการนิเทศ อบรม เกี่ยวกับหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ ควรจัดสรรด้านงบประมาณในการจัดทำ และ/หรือจัดซื้อ สื่อการสอน เอกสาร ตำรา และคู่มือต่าง ๆ ให้มากขึ้น ควรส่งเสริมความร่วมมือแลกเปลี่ยน กิจกรรมและประสบการณ์ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนให้มากขึ้น และควรมีการศึกษาค้นคว้าและ เผยแพร่เกี่ยวกับเครื่องมือ วิธีการ ตลอดจนตัวอย่างของการวัดและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ

วสันต์ วันส่วเวทวิสิฐ (2530 : 84-86) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียน เขตการศึกษา 2 เพื่อศึกษาปัญหาของครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตัวอย่างประชากรเป็นครูภาษาอังกฤษที่สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 1-6 (อ 411 - อ 616) ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 2 จำนวน 80 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูภาษาอังกฤษมีปัญหาในการสอนเนื้อหาตามจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร โดยเฉลี่ยในระดับน้อยทุกทักษะ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ครูภาษาอังกฤษมีปัญหาในระดับมาก ในเรื่องของการสอนเนื้อหาตามจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตรในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ ทักษะ การฟัง พูด ได้แก่ การฟังเพื่อจับใจความสำคัญจากข้อความ บทสนทนา เรื่องราวที่มีความยาวพอประมาณ การเล่าประสบการณ์ส่วนตัวหรือ เรื่องที่อ่านด้วยคำศัพท์และสำนวนที่เรียนมาแล้ว และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่กำลังเป็นที่สนใจ ทักษะการอ่าน ได้แก่ การอ่าน - แล้วแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความหรือเรื่องที่อ่าน การอ่านบทหรือยกรอง และการอ่านหนังสือที่กำหนดให้และหนังสือประกอบอื่น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ฯลฯ ทักษะการเขียน ได้แก่ การเขียนจดหมายส่วนตัว และจดหมายธุรกิจ และการเขียนเรียงความหรือรายงานตามแนวที่กำหนดให้โดยใช้เครื่องหมายวรรคตอนและถ้อยคำสำนวนให้ถูกต้อง นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษมีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยทุกด้าน แต่เมื่อ

พิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าครูภาษาอังกฤษยังมีปัญหาดังนี้ คือ ด้านหลักสูตร ได้แก่ การวิเคราะห์หลักสูตร ด้านการเตรียมการสอน ได้แก่ การจัดทำแผนการสอนระยะยาวให้สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา ด้านการดำเนินการสอน ได้แก่ การเชื่อมโยงบทเรียนให้สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของนักเรียน การจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบทักษะสัมพันธ์ การใช้สื่อประเภทต่าง ๆ เช่น สไลด์ วีดิโอ การสร้างแบบฝึกทักษะการฟัง - การพูด - การเขียน ด้านการวัดผลและประเมินผล ได้แก่ การสร้างแบบทดสอบเพื่อใช้วัดความสามารถในการฟังและการพูด และการวิเคราะห์ข้อสอบ

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในด้านต่าง ๆ

เจลิยวศรี จิรสิทธิ์ (2520 : 53-57) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของทักษะการฟังและการพูดจากบทเรียน ซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนภาษาเพื่อใช้ตามความมุ่งหมาย (Functional Notional-Based Syllabus) กับบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนแบบโครงสร้าง (Structural-Based Syllabus) โดยได้ทำการทดลองกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2520 ของวิทยาลัยครูธนบุรี จำนวน 68 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่ากลุ่มนักศึกษาที่เรียนจากบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนภาษาเพื่อใช้ตามความมุ่งหมายและที่เรียนจากบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนแบบโครงสร้างมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในทักษะการฟังและทักษะการพูด นอกจากนี้กลุ่มทดลองที่เรียนจากบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนภาษาเพื่อใช้ตามความมุ่งหมายมีคะแนนเฉลี่ยทั้งในแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วัดทักษะในการฟังและทักษะในการพูดสูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนจากบทเรียนที่ยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนแบบโครงสร้าง แต่ไม่มีนัยสำคัญ ผู้วิจัยได้อนุมานว่าบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนภาษาเพื่อใช้ตามความมุ่งหมายมีผลช่วยเพิ่มพูนทักษะการฟังและทักษะการพูดแก่นักเรียนพอสมควร

สมเชาว์ ชาคินฤดม (2526 : 55-56) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านระดับวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โปรแกรมวิทยาศาสตร์ ในเขตอำเภอเมืองและนอกเขตอำเภอเมืองในจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ที่ 1 ฉบับ ประกอบด้วยข้อสอบแบบเลือกตอบ จำนวน 50 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 5 ทักษะย่อย

คือ ทักษะการแยกข้อเท็จจริงและความคิดเห็น การสรุปความ การประเมินเจตคติ ของผู้เขียน การประเมินจุดประสงค์ของผู้เขียน และการทราบถึงอารมณ์ของเรื่อง แล้วนำไปทดสอบนักเรียน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่ม คือ นักเรียนในเขตอำเภอเมือง 117 คน และนักเรียนนอกเขต อำเภอเมืองอีกจำนวน 117 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านระดับวิเคราะห์ วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดสุราษฎร์ธานี ไม่ถึงเกณฑ์ ร้อยละ 60 เมื่อพิจารณาจากทุกทักษะรวมกัน และนักเรียนมีความสามารถในการอ่านในทักษะการ แยกข้อเท็จจริงและความคิดเห็นแต่มีปัญหาในการอ่านในทักษะการสรุปความ การประเมินเจตคติ ของผู้เขียน การประเมินจุดประสงค์ของผู้เขียนและการทราบถึงอารมณ์ของเรื่อง คะแนนเฉลี่ยของ นักเรียนในเขตอำเภอเมืองและนอกเขตอำเภอเมืองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนน เฉลี่ยของนักเรียนในเขตอำเภอเมืองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนนอกเขตอำเภอเมืองในทุกทักษะ

วีรจักร์ แสงวงศ์ (2528 : 36-38) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพ ของการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาเพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษา ภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษากับวิธีการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามปกติ กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศรีเกษ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 50 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้วิธีการสอนตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่เป็น กลุ่มทดลอง และกลุ่มที่ใช้วิธีการสอนตามปกติเป็นกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองเป็นเวลา 18 สัปดาห์ ผลของการทดลองปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมไม่มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่คะแนนดิบและคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่า คะแนนของกลุ่มควบคุม ซึ่งแสดงว่าวิธีการสอนแบบนี้เป็นวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่งที่สามารถใช้ในการ สอนเขียนภาษาอังกฤษได้

ศุภพร สุขชื่น (2528 : 374-375) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนานาชาติเวศวิทยาคม สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวง ศึกษาธิการ จำนวน 1 กลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยนักเรียน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนทักษะทางภาษาทั้งสี่ จำนวน 40 แผน และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัยและข้อสอบอัตนัยจำนวน 4 ชุด ประกอบด้วยแบบสอบทักษะทั้งสี่ดังนี้คือ แบบสอบ ทักษะการฟังและทักษะการอ่านซึ่งเป็นข้อสอบปรนัย จำนวนทักษะละ 3 ฉบับ แบบสอบทักษะการพูด และทักษะการเขียนเป็นข้อสอบอัตนัย จำนวนทักษะละ 3 ฉบับ ผู้วิจัยทำการสอนด้วยวิธีการเสนอ ข้อมูลทางภาษาเรียงลำดับจากทักษะการฟัง การอ่าน การพูดและการเขียน ทักษะละ 10 คาบ

รวมทั้งสิ้น 40 คาบ หลังจากนั้นทดสอบหลังการเรียนแต่ละทักษะ โดยทดสอบทักษะที่สอนและทักษะอื่นตรงข้าม แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลคูณของคะแนนแบบเพียร์สันระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร แล้วทดสอบนัยสำคัญทางสถิติโดยการทดสอบค่าทีแบบสองทาง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟัง พบว่า ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดในทางบวก ($r_{xy} = .483$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟัง พบว่า ทักษะการฟังมีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียนในทางบวก ($r_{xy} = .394$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษาทางการอ่าน พบว่า ทักษะการอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูด ($r_{xy} = .091$) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษาทางการอ่าน พบว่า ทักษะการอ่านไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการเขียน ($r_{xy} = .203$) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษาทางการพูด พบว่า ทักษะการพูดมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟังในทางบวก ($r_{xy} = .489$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษาทางการพูด พบว่า ทักษะการพูดไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน ($r_{xy} = .250$) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
7. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษาทางการเขียน พบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟังในทางบวก ($r_{xy} = .302$) มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05
8. จากวิธีการให้ข้อมูลทางภาษาทางการเขียน พบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวก ($r_{xy} = .540$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กุสุมา โชคบำรุง (2529 : 47-49) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการเสริมการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลักชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมุ่งงานปฏิบัติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษหลักชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยการเสริมกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติกับนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ รวมทั้งการสำรวจเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษภายหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 44 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 22 คน กลุ่มควบคุม 22 คน โดยผู้วิจัยได้ใช้แผนการสอนสำหรับการจัดกิจกรรมการสื่อสารที่มุ่งงานปฏิบัติ เพื่อใช้เสริมบทเรียนในหนังสือ English Alfa เล่ม 1 ตามความจำเป็นของเนื้อหา มีทั้งหมด 20 กิจกรรม สำหรับกลุ่มควบคุมนั้นดำเนินการสอนตามขั้นที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน English Alfa เล่ม 1 และตามคู่มือครู หลังจากการทดลองเป็นเวลา 18 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลปลายภาคและแบบสอบถามเจตคติหลังเรียนมาให้นักเรียนทำ ผลการทดลองปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือกลุ่มที่เรียนโดยการเสริมกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม และ นักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่ากลุ่มควบคุม

ในปีเดียวกัน ประภาภรณ์ เคารพรัตน์ (2529 : 46-48) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับประสิทธิผลของการสอนภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบวิธีสอนแบบเน้นจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาและวิธีสอนโดยจุดประสงค์เชิงโครงสร้าง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน กลุ่มทดลอง 30 คน คือ นักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานทางภาษามาก่อน สอนโดยใช้จุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา จำนวน 8 หน่วย และกลุ่มควบคุม 30 คน คือ นักเรียนที่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว 2 ปีในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สอนโดยใช้แผนการสอนที่เน้นจุดประสงค์เชิงโครงสร้าง ผลการทดลองสรุปได้ว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยจุดประสงค์เชิงโครงสร้าง

กาญจนา รัตนโชติช่วง (2530 : 36-41) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกช่างไฟฟ้า เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติ



กับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 แผนกช่างไฟฟ้าของวิทยาลัยเทคนิคฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 80 คน โดยเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 40 คนที่ใช้วิธีการเรียนการสอนโดยกิจกรรมเสริม มุ่งงานปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสริมบทเรียนในหนังสือ Technical English Book I จำนวน 15 กิจกรรม และนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 40 คนที่ใช้วิธีการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลองเป็นเวลา 1 ภาคเรียน ผลการทดลองปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของ นักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มนักศึกษาที่เรียนด้วยกิจกรรมเสริม โดยมุ่งงานปฏิบัติมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่ม นักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติและนักศึกษากลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อวิชาภาษาอังกฤษ เทคนิคดีกว่ากลุ่มควบคุม

ค. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในปี พ.ศ. 2524 ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในท้องที่การศึกษา 1-5 กรุงเทพมหานคร จำนวนตัวอย่างประชากรในแต่ละท้องที่การศึกษามีดังนี้

ท้องที่การศึกษา 1	จำนวน	254	คน
ท้องที่การศึกษา 2	จำนวน	226	คน
ท้องที่การศึกษา 3	จำนวน	242	คน
ท้องที่การศึกษา 4	จำนวน	216	คน
ท้องที่การศึกษา 5	จำนวน	201	คน

ผู้วิจัย 5 คน ได้ทำการศึกษาคณะท้องที่ แต่ใช้แบบสอบถามชนิดเลือกตอบที่ผู้วิจัยได้ร่วมกันสร้างขึ้น มาจำนวน 70 ข้อ แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ระดับทักษะด้านกลไก ประกอบด้วยกรจำแนกเสียง ความเข้าใจเสียงเน้นหนักในคำ และความเข้าใจระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

ตอนที่ 2 ระดับความรู้ ได้แก่ ความเข้าใจในประโยค

ตอนที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ได้แก่ ความเข้าใจข้อความสั้น ๆ

ตอนที่ 4 ระดับการสื่อสาร ได้แก่ ความเข้าใจบทสนทนาสั้น ๆ

ตอนที่ 5 ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ ได้แก่ ความเข้าใจน้ำเสียงในประโยค และความเข้าใจระดับภาษาที่ใช้

ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์มาตรฐานการวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการเป็นเกณฑ์ในการวัดผล ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

จิรวัดน์ สถานานนท์ (2524 : 35) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 1 พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรค่อนข้างอ่อน โดยระดับการฟังในขั้นทักษะด้านกลไกและขั้นการถ่ายโอนอยู่ในระดับพอใช้ ระดับการฟังในขั้นความรู้ ขั้นการสื่อสารและขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน ส่วนความสามารถในการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยคอยู่ในระดับอ่อนมาก

เฟิร์ล วัฒนากุล (2524 : 39) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 2 พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรอ่อนมาก โดยระดับการฟังขั้นทักษะด้านกลไก ขั้นความรู้และขั้นการสื่อสารอยู่ในระดับอ่อนมาก ส่วนขั้นการถ่ายโอนและขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน

นวลจันทร์ สุระเดชา (2524 : 55-56) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 3 พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรอ่อนมากและมีปัญหาในการฟังในทุกระดับความสามารถ

อารีนาฏ แก้วแว่น้อย (2524 : 44) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 4 พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรค่อนข้างอ่อน โดยระดับการฟังขั้นการถ่ายโอนอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในขั้นกลไกขั้นสื่อสาร ขั้นความรู้ และขั้นวิพากษ์วิจารณ์ มากน้อยลงมาเป็นลำดับ

พรณรัศมี เงามธรรมสาร (2524 : 43) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 5 พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรอ่อนมาก โดยมีคะแนนความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเรียงตามลำดับคะแนนของแต่ละระดับได้ดังนี้ คือ ขั้นการถ่ายโอน ขั้นความรู้ ขั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ และขั้นทักษะด้านกลไกตามลำดับ

วิไลวรรณ วรณวิสุทธิ (2526 : 50) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ดจำนวน 221 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม 1 ชุด ซึ่งประกอบด้วยการวัดทักษะการฟัง 4 ตอน คือ การเก็บใจความสำคัญของข้อความ ความเข้าใจข้อความ ความเข้าใจคำบอกเล่าเพื่อเก็บรายละเอียด และการถ่ายทอดข้อความต่อได้ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐานการวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการเป็นเกณฑ์ในการวัดผล ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน โดยที่ความเข้าใจข้อความและการถ่ายทอดข้อความต่อได้ อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อนและอ่อนมาก

นอกจากนี้ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในท้องที่การศึกษา 1-3 กรุงเทพมหานคร จำนวนตัวอย่างประชากรในแต่ละท้องที่การศึกษามีดังนี้

ท้องที่การศึกษา	1	จำนวน	421	คน
ท้องที่การศึกษา	2	จำนวน	318	คน
ท้องที่การศึกษา	3	จำนวน	315	คน

ผู้วิจัย 3 คนได้ร่วมกันสร้างแบบสอบถามจำนวน 50 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ ความเข้าใจการตอบคำถาม ความเข้าใจข้อความ ความเข้าใจบทสนทนา และความเข้าใจเรื่องราว ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ระดับการแสดงออก 9 ระดับของ เบรินแดน แครร์รอล (Brendan Carroll) ผลการวิจัยของผู้วิจัยทั้ง 3 คน มีดังนี้

รังสิต เขียงราช (2527 : 35) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 1 พบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน โดยความเข้าใจในการตอบคำถาม ความเข้าใจข้อความ และความเข้าใจบทสนทนาอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน ส่วนความเข้าใจเรื่องราวจะอยู่ในระดับเกือบพอใช้ และนักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อสื่อสารในแต่ละระดับชั้นดังนี้ คือ ชั้นการถ่ายโอนและชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์อยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน และชั้นการสื่อสารอยู่ในระดับเกือบพอใช้



ลำดวน ทองพรม (2527 : 58) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 2 แต่ใช้เกณฑ์การประเมิน 5 ระดับของกระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (0) คะแนนเฉลี่ยเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับ คือ ระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสาร และระดับการวิเคราะห์วิจารณ์

จรรยา มโนรส (2527 : 51) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 3 พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพอใช้ โดยที่ชั้นการถ่ายโอนและชั้นการสื่อสารอยู่ในระดับพอใช้ ชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์อยู่ในระดับเกือบพอใช้ ความเข้าใจการตอบคำถาม ความเข้าใจบทสนทนาสั้น ๆ มีปัญหาน้อยกว่าการเข้าใจข้อความ

ชลาลัย คงแก้ว (2527 : 43) ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเดียวกันกับผู้วิจัยทั้ง 3 คนที่ได้กล่าวข้างต้น แต่ใช้แบบสอบที่แตกต่างกันและใช้เกณฑ์ 5 ระดับของกระทรวงศึกษาธิการในการประเมินผล ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนประจำวัดในเขตการศึกษา 9 จำนวน 254 คน แบบสอบมีจำนวน 50 ข้อโดยแบ่งเป็น 4 ตอน คือ ความเข้าใจข้อความสั้น ๆ ความเข้าใจเรื่องสั้น ความเข้าใจบทสนทนา ความเข้าใจข้อความทางโทรศัพท์ ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างประชากรในโรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา 9 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ (0) นักเรียนสามารถผ่านเกณฑ์เพียงขั้นเดียวคือ ชั้นการถ่ายถอดข้อความซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความเข้าใจในข้อความอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน ส่วนชั้นการจับใจความสำคัญของข้อความ ชั้นการวิเคราะห์วิจารณ์ และชั้นการเก็บรายละเอียดจากการบอกเล่าอยู่ในระดับอ่อนมาก

สุภา บุตรนาค (2527 : 56-57) ได้ศึกษาถึงสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท้องที่การศึกษา 4 กรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 241 คน จาก 5 โรงเรียนในท้องที่การศึกษา 4 กรุงเทพมหานคร แบบทดสอบสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ แบ่งเป็น 4 ตอน คือ 1) ความเข้าใจการตอบคำถาม 2) ความเข้าใจข้อความ 3) ความเข้าใจบทสนทนา และ 4) ความเข้าใจเรื่องราวสั้น ๆ เกณฑ์สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสาร คือ ร้อยละ 60 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของ

นักเรียนโดยส่วนรวม สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ท้องที่การศึกษา 4 กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับอ่อนมาก มีปัญหาทุกทักษะย่อยและทุกระดับของการฟัง สมรรถวิสัยด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละโรงเรียนในแต่ละทักษะย่อย นักเรียนโรงเรียนศึกษานารีผ่านเกณฑ์สมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทักษะความเข้าใจการตอบคำถาม และทักษะความเข้าใจบทสนทนา แต่มีปัญหาในทักษะความเข้าใจข้อความและทักษะความเข้าใจเรื่องราวสั้น ๆ ส่วนนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ มีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทุกทักษะย่อย

ทะนะนียา เลิศลาย (2528 : 84-85) ได้ศึกษาถึงสมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสะเดา "ขรรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์" อ.สะเดา จ.สงขลา ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการเรียนภาษาอังกฤษของโรงเรียนสะเดา "ขรรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์" อ.สะเดา จ.สงขลา จำนวน 89 คน แบบทดสอบเป็นแบบปรนัยแบ่งออกเป็น 8 ตอน ตอนละ 9 ข้อ รวม 72 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 1 ถึงข้อ 9 ของทุกตอนจะเป็นคำถามที่มีตัวเลือกให้นักเรียนเลือกตอบ คำถามมี 9 ประเภทดังต่อไปนี้

- 1) สถานที่ของการสนทนา (Setting)
- 2) หัวข้อสนทนา (Topic)
- 3) จุดประสงค์ของการสนทนา (Function)
- 4) รูปแบบของภาษาที่นิยมใช้ในแต่ละสถานการณ์ (Modality)
- 5) การคาดคะเนจุดมุ่งหมายของการสนทนา (Pre-supposition)
- 6) บทบาทของคู่สนทนา (Role)
- 7) ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการสนทนา (Formality)
- 8) สถานะทางสังคมของคู่สนทนา (Status)
- 9) อารมณ์ของคู่สนทนา (Mood)

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ โรงเรียนสะเดา "ขรรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์" อ.สะเดา จ.สงขลา มีสมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับอ่อนมาก หรือยังใช้ประโยชน์ไม่ได้ กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเท่ากับร้อยละ 36.06 แสดงว่านักเรียนทั้งหมดมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมาก นอกจากนี้สมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในลักษณะสำคัญของการสื่อสารประเภทที่ 1 สถานที่ของการสนทนา (Setting) ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ แต่ในลักษณะ

สำคัญของการสื่อสารประเภทที่ 2 - ประเภทที่ 9 คือ หัวข้อสนทนา (Topic) จุดประสงค์ของการสนทนา (Function) รูปแบบของภาษาที่นิยมใช้ในแต่ละสถานการณ์ (Modality) การคาดคะเนจุดมุ่งหมายของการสนทนา (Pre-supposition) บทบาทของคู่สนทนา (Role) ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการสนทนา (Formality) สถานะทางสังคมของคู่สนทนา (Status) อารมณ์ของคู่สนทนา (Mood) ไม่ถึงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้

ในปี พ.ศ. 2528 ได้มีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและหาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถวิสัยในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการทดสอบโดยตรงและโดยอ้อม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในท้องที่การศึกษาในกรุงเทพมหานคร ท้องที่การศึกษา 1 จำนวน 320 คน ท้องที่การศึกษา 2 จำนวน 370 คน ท้องที่การศึกษา 6 จำนวน 324 คน ท้องที่การศึกษา 7 จำนวน 277 คน และท้องที่การศึกษา 8 จำนวน 316 คน ผู้วิจัย 5 คน ได้สร้างแบบทดสอบขึ้นเพื่อใช้ในท้องที่การศึกษาที่ผู้วิจัยได้ไปทำการศึกษา ผู้วิจัยได้ไปทำการวิจัยเองคนละ 2 ฉบับ โดยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยตรงเป็นแบบสอบที่นักเรียนจะได้ฟังเนื้อหาและคำถามจากเครื่องบันทึกเสียง และแบบทดสอบโดยอ้อมเป็นแบบทดสอบซึ่งมีเนื้อหาเดียวกับแบบทดสอบโดยตรง แต่นักเรียนจะเป็นผู้อ่านเนื้อหาและคำถามจากแบบทดสอบเอง แบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับนี้เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ศุกร คงชนะ (2528 : 44-47) พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมของนักเรียนในท้องที่การศึกษา 1 อยู่ในระดับอ่อนมาก เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบโดยตรง และความสามารถของนักเรียนอยู่ในระดับดีเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบโดยอ้อม คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบโดยอ้อมวัดความสามารถการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีใช้คะแนนสมรรถวิสัยการฟังที่แท้จริง นอกจากนี้ผลสอบโดยตรงและโดยอ้อมวัดความสามารถการฟังเพื่อการสื่อสารของนักเรียนท้องที่การศึกษา 1 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มัทนา มณีกุล (2528 : 41-43) พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมของนักเรียนในท้องที่การศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่าคะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยอ้อมไม่ใช่คะแนนความสามารถในการฟังที่แท้จริงของนักเรียน แบบทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .56 ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

สมพร โปสัชคุปต์ (2528 : 45-48) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 6 พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมของนักเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการฟังของนักเรียนค่อนข้างอ่อน ส่วนความสามารถในการฟังของนักเรียนโดยใช้แบบทดสอบโดยอ้อมอยู่ในระดับดี คะแนนจากแบบทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไอริสา อยู่อุดมสุข (2528 : 47-50) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 7 พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนเมื่อวัดโดยแบบทดสอบโดยตรงอยู่ในระดับอ่อนมาก แต่เมื่อวัดโดยแบบทดสอบโดยอ้อมอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลสอบโดยตรงและโดยอ้อมวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชนภา พุ่มพวง (2528 : 52-55) ทำการวิจัยในท้องที่การศึกษา 8 พบว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อนเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบโดยตรง และอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบโดยอ้อม ความสามารถในการฟังจากแบบทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนจากการทดสอบโดยตรงและโดยอ้อมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .75

กมลทิพย์ เสวตมาลัย (2530 : 48) ทำการวิจัยเรื่องระดับความสามารถด้านการฟังของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละระดับชั้น โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบขึ้นมา 1 ฉบับ ซึ่งวัตถุประสงค์และเนื้อหาของแบบสอบมีความสอดคล้องกับระดับการฟังภาษาต่างประเทศ 5 ระดับของ รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน เอส ดิสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-142) ผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 1,440 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ในระดับทักษะกลไกและระดับความรู้ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ในระดับทักษะกลไก ระดับความรู้และระดับถ่ายโอน นอกจากนี้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาด้านการอ่านเพื่อการสื่อสาร

ณัฐวุฒิ ณ ปิ่น (2521 : 41-44) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับถ่ายโอน สื่อสารและวิจารณ์ของนักศึกษาระดับภาคินัยบัตรวิชาการศึกษาศึกษาชั้นสูงในวิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8 ผู้วิจัยนำแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน ซึ่งแต่ละฉบับวัดความสามารถในระดับถ่ายโอน สื่อสารและวิจารณ์ไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาระดับภาคินัยบัตรวิชาการศึกษาศึกษาชั้นสูงปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูภาคการศึกษา 8 จำนวน 101 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนรวมที่นักศึกษาได้จากการทดสอบการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านในระดับถ่ายโอน สื่อสารและวิจารณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นในระดับสื่อสารและระดับวิจารณ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับเดียวกัน คะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการเขียนในระดับถ่ายโอน สื่อสาร และวิจารณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นในระดับถ่ายโอนและระดับวิจารณ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับเดียวกัน คะแนนเฉลี่ยร้อยละที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

อังคณา วงศ์สนธิ (2524 : 54) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ระดับถ่ายโอน สื่อสารและวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยข้อทดสอบแบบปรนัย จำนวน 45 ข้อ แบบทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางการอ่านในระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาล ในเขตจังหวัดนนทบุรี จำนวน 356 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดนนทบุรี มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเมื่อพิจารณารวมทั้ง 3 ระดับ และเมื่อพิจารณาในแต่ละระดับไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาลในเขตจังหวัดนนทบุรีแต่ละโรงเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณารวมทั้ง 3 ระดับไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70

คณิงนิจ รัตนวิญญูพงษ์ (2525 : 52-54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับถ่ายโอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งในวิทยาลัยการค้า ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบความเข้าใจทางการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งประกอบด้วยข้อความ 5 ข้อความ และคำถามสำหรับวัดความสามารถทางการอ่านในระดับถ่ายโอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ไปทดสอบกับตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยการค้า จำนวน 340 คน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการค้าไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 เมื่อพิจารณารวมจากแบบทดสอบทั้งฉบับและเมื่อพิจารณาแยกเป็นแต่ละระดับ คะแนนเฉลี่ยที่นักศึกษาทำได้จากการทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษในแต่ละระดับไม่แตกต่างกัน

ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2525 : 46) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษในจังหวัดชัยนาท เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้น และเพื่อสำรวจทักษะการอ่านขั้นต้นที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษในจังหวัดชัยนาท ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านขั้นต้น 5 ทักษะ คือ การจับใจความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การรู้จักเหตุและผล การสรุปความ และการคาดการณ์ล่วงหน้า แบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก ทักษะละ 10 ข้อ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โปรแกรมภาษาอังกฤษในจังหวัดชัยนาท จำนวน 386 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านขั้นต้นไม่ถึงเกณฑ์

ที่ตั้งไว้ และมีปัญหาในการอ่านที่ตีความทุกทักษะ เรียงลำดับจากมีปัญหามากไปน้อยตามจำนวนนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านถึงเกณฑ์ ดังนี้

การเรียงลำดับเหตุการณ์	ร้อยละ	11.25
การคาดการณ์ล่วงหน้า	ร้อยละ	12.80
การรู้จักเหตุและผล	ร้อยละ	24.54
การสรุปความ	ร้อยละ	27.20
การจับใจความสำคัญ	ร้อยละ	33.68

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการเขียนเพื่อการสื่อสาร

ไพสิณฑ์ ประเสริฐสังข์ (2526 : 41-42) ได้ทำวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย จำนวน 216 คน แบบทดสอบประกอบด้วยข้อทดสอบเพื่อวัดความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ชนิดของข้อทดสอบเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ และข้อทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสาร ลักษณะของข้อสอบเป็นแบบเขียนตอบสั้น ๆ การเขียนจดหมายและเรียงความ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย ส่วนใหญ่มีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ในระดับอ่อน คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนร้อยละเท่ากับ 40.88 และนักเรียนร้อยละ 75.46 ได้คะแนนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ของกระทรวง

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย มีความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารในระดับอ่อนมาก กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนร้อยละเท่ากับ 12.49 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้คะแนนอยู่ในระดับปานกลางลงมาถึงยังใช้ไม่ได้



ศิริมน ศรีนพรัตน์ (2529 : 41-43) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางโครงสร้างกับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เพื่อติดต่อสื่อสารในเรื่อง "กาล" ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางโครงสร้างกับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เพื่อการติดต่อสื่อสารในเรื่อง "กาล" ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และศึกษาความสามารถของนักเรียนในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนบางกะปิ จำนวน 207 คน ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบ 2 ชุด คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ และแบบทดสอบไวยากรณ์อังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารในเรื่อง "กาล" มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้ .50 แสดงว่าถ้านักเรียนมีความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษก็จะมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย นอกจากนี้นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย 30.75 (ร้อยละ 48.80) และมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์อังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย 32.06 (ร้อยละ 50.89)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

วันทนี สัททิม (2528 : 96-97) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน จำนวน 180 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนเอกชน 6 โรงเรียน จำนวน 180 คน แบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้ประกอบด้วยทักษะฟัง-พูด อ่านและเขียน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทั้งทักษะสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และเมื่อพิจารณาในแต่ละทักษะพบว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนทั้งสองกลุ่มสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มด้วย นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนน



สูงสุดในทักษะเขียน รองลงมาคือ ทักษะฟัง-พูด และทักษะอ่านตามลำดับ แต่นักเรียนโรงเรียนเอกชน ได้คะแนนสูงสุดในทักษะอ่าน รองลงมาคือทักษะเขียน และทักษะฟัง-พูด ตามลำดับ

2. ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตรวมทุกทักษะและในทักษะฟัง-พูดและทักษะเขียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ค่ามัชฌิมเลขคณิตทักษะอ่านของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

พรพรรณ บุญพัฒนาภรณ์ (2528 : 50-53) ได้ทำการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชย์กรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนทั้งสองกลุ่มจำนวน 795 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษาจำนวน 396 คน และเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษาจำนวน 399 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจชั้น 1 ฉบับ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มรวมทุกทักษะและในแต่ละทักษะ โดยได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการเขียนสูงกว่าทักษะอื่น ๆ และได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการอ่านต่ำที่สุด ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในทักษะการฟัง การพูดและการอ่าน ส่วนทักษะการเขียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการอ่านต่ำที่สุด นอกจากนี้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถรวมทุกทักษะและแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อุทัยวรรณ ด่านวิวัฒน์ (2528 : 55) ได้ทำการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม จำนวน 781 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 390 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัย

เกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษาจำนวน 391 คน แบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยเฉพาะทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ส่วนทักษะการฟังนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ทักษะที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ทักษะการอ่าน ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ในทักษะการฟังและทักษะการเขียน ส่วนทักษะการพูดได้คะแนนเฉลี่ยเป็นครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ทักษะการอ่านได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรที่นักเรียนทำคะแนนเฉลี่ยได้สูงที่สุด คือ ทักษะการเขียน และได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุดในทักษะการอ่าน นอกจากนี้ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมถึงทักษะและแยกแต่ละทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอมอุษา ชันธพงษ์ (2528 : 43-44) ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรมของนักเรียนโปรแกรมคหกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรมของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม จำนวน 760 คน เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 380 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพจำนวน 380 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการอ่านสูงกว่าทักษะอื่นและคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการพูดต่ำที่สุดส่วนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนในการทำแบบสอบทักษะการฟังสูงกว่าทักษะอื่นและคะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบทักษะการเขียนต่ำสุด ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษคหกรรมพบว่า ความสามารถในการฟังการพูดและการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ความสามารถในการเขียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณรงค์ ภูมิสวัสดิ์ (2529 : 56) ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนทั้งสองกลุ่มจำนวน 777 คน เป็นนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจำนวน 378 คน และ

นักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 399 คน โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคซึ่งแบ่งเป็น 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ขึ้นมา 1 ฉบับและนำไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มรวมทุกทักษะ และในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เมื่อพิจารณาเป็นรายทักษะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะเขียนสูงกว่าทักษะอื่น และได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการพูดต่ำที่สุด ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มรวมทุกทักษะในทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน แต่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในทักษะการฟัง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพทำคะแนนเฉลี่ยได้สูงที่สุด คือ ทักษะการเขียน และได้คะแนนเฉลี่ยที่ต่ำที่สุดคือ ทักษะการฟัง ในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่าความสามารถในทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนรวมทุกทักษะและแยกเป็นรายทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

ง. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

ชูศรี เฉลิมเกียรติสกุล (2528 : 288-293) ได้ทำการวิจัยเพื่อเสนอโครงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักเรียนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในด้านความมุ่งหมาย การเตรียมและการดำเนินงานการประเมินผล ความสม่ำเสมอของการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ปัญหาและอุปสรรค ตลอดจนข้อเสนอแนะ ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประกอบเป็นแนวทางในการเสนอโครงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยสร้างแบบสอบถาม 1 ชุด เพื่อนำไปใช้กับตัวอย่างประชากรที่เป็นอาจารย์ภาษาอังกฤษจำนวน 120 คน และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 480 คน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาประกอบในการสร้างโครงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษและปัญหาในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่าอาจารย์และนักเรียนมีความคิดเห็นว่าการส่งเสริมการฟัง การพูด การเขียน และกิจกรรมประเภทส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ตลอดจนชีวิต

ความเป็นอยู่ของชนชาติเจ้าของภาษานั้น ส่วนใหญ่จัดเป็นบางครั้ง แต่กิจกรรมประเภทส่งเสริม การอ่านส่วนใหญ่ไม่ได้จัด อาจารย์และนักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษว่ามีปัญหาและอุปสรรคในระดับปานกลาง นอกจากนี้อาจารย์และนักเรียน ได้ให้ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมว่า ควรมีการวางแผนล่วงหน้า จัดเตรียมงบประมาณ สถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ไว้ให้พร้อม

2. งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตาม การรับรู้ของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่มีผู้ใดทำได้ แต่มงานวิจัยในต่าง ประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ และการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญสรุปได้ดังนี้

ก. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

วิลเลียม อาร์ พาร์คเกอร์ (William R. Parker 1967 : 53) ได้ ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศกับบทบาทสมมุติ โดยผู้วิจัยได้ทดลองสอนในโรงเรียน มัธยมแห่งหนึ่งในรัฐนิวยอร์ก ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยว่า ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น การร้องเพลง การท่องบทโคลง การอ่านออกเสียง หรือการแสดงบทบาทสมมุติ ในสภาพการณ์ที่เป็นจริงเท่านั้น เพราะจะช่วยทำให้นักเรียนเกิดความ มั่นใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเรียน ผู้วิจัยเห็นด้วยกับการพยายามจัดบรรยากาศและกิจกรรมให้เหมือนกับ สภาพการณ์จริงในประเทศเจ้าของภาษามากที่สุดเพราะการได้แสดงออกในสภาพการณ์ดังกล่าวจะ ช่วยให้นักเรียน เข้าใจวัฒนธรรมทั้งในส่วนที่เหมือนและในส่วนที่แตกต่างจากสังคมของตนเอง

คอนสแตนติน พี กาแลนท์ซีส (Constantine P. Kalantzis 1972:1321-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดระบบในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยได้ทดลองสอนตามโมเดล ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองกับนักเรียน 3 กลุ่ม ในโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งในเมืองบอสตัน ประเทศ สหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูผู้สอนจะเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างมากที่จะทำให้การ เรียนการสอนได้ผลอย่างจริงจัง โดยการที่ครูนำเอาลักษณะทางสังคมและจิตวิทยามาผสมผสานกับ ความรู้ด้านภาษาและวิธีสอนของครู นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมิใช่เป็นเพียงภาระ

ของครูผู้สอนเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งที่ผู้บริหารโรงเรียนควรจะได้พิจารณาและเอาใจใส่ในการใช้หลักสูตรอีกด้วย

ซี ดับบลิว สแตนสฟิลด์ (C.W. Stansfield Jr. 1973 : 2938-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในประเทศโคลัมเบีย โดยผู้วิจัยได้สังเกตการณ์และบันทึกพฤติกรรมของครูผู้สอนโดยใช้วิธีของ FIACS นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 30 ห้องเรียน ผู้วิจัยพบว่าวิธีการสอนที่ครูใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย ทักษะการฟัง-พูดเป็นทักษะที่นักเรียนอ่อนที่สุด และปัญหาของครูผู้สอนชาวโคลัมเบีย คือ จำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากเกินไป เงินเดือนของครูน้อย ขาดสื่อการเรียนการสอน และมีปัญหาเรื่องการออกเสียง

เจ อาร์ เลวิส (J.R. Lewis 1976 : 6526 - A) ได้ทำการทดลองในเรื่องของการใช้เกมในการสอนภาษาอังกฤษว่าการใช้เกมจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัฐบาลในเมืองเพนซิลวาเนีย รัฐแมริแลนด์ จำนวน 138 คน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็น 3 กลุ่ม โดยกลุ่มที่หนึ่งสอนโดยใช้เกมแข่งขันเป็นทีม กลุ่มที่สองสอนโดยใช้เกมแข่งขันเป็นทีมร่วมกับวิธีการสอนแบบปกติ และกลุ่มที่สามสอนโดยวิธีการสอนตามปกติ ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า วิธีการสอนทั้ง 3 แบบได้ผลไม่แตกต่างกัน

ไลแมน เค็นท์ สเตล (Lyman Kent Steil 1977 : 2419-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับสภาวะและธรรมชาติของการสอนการฟังในโรงเรียนมัธยมศึกษา 570 โรงเรียน รัฐมินเนโซตา ระหว่างปีการศึกษา 1965-1974 ผลการศึกษานพบว่า การสอนฟังมีน้อยหรือไม่มีเลยเพราะขาดครูที่มีความรู้ ความเข้าใจ ขาดการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร ขาดวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอน

เฮ็นเค เอสโคลา อีวอนเน (Henke Escola Yvonne 1980 : 1985-1986-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อพัฒนาการของทักษะฟัง-พูด นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาวเยอรมันที่ศึกษาอยู่ในระดับเตรียมอุดมศึกษาในรัฐแมริแลนด์ จำนวน 60 คน โดยผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูด โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอน

แบบเดิม ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะ ฟัง-พูดมากขึ้น

ข. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ

เอลิซาเบท การ์เนอร์ จอยเนอร์ (Elizabeth Garner Joiner 1974 :2838) แห่งมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอไฮโอ ได้ทำวิจัยเพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ของประสิทธิภาพ ระหว่างวิธีการฝึกพูดที่เน้นการสื่อสารกับวิธีการฝึกพูดที่ไม่เน้นการสื่อสารกับผู้เรียนภาษาฝรั่งเศส นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงประสิทธิภาพของวิธีการทั้งสองที่มีต่อทักษะทางภาษาทุกด้าน และทัศนคติของ ผู้เรียนด้วย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 54 คน ซึ่งเคยเรียนภาษาฝรั่งเศสมาก่อนแต่ต้องเริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศสใหม่ เพราะคะแนนที่ได้จากการสอบเพื่อจัดลำดับต่ำมาก นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 ชั้นเรียน ได้รับการสอนโดยครูผู้สอน 3 คน ซึ่งแต่ละคนจะสอนโดยวิธีต่างกัน นักศึกษาในกลุ่มทดลองมารับการฝึกโดยวิธีฝึกพูดที่เน้นการสื่อสาร ส่วนนักศึกษาที่ได้รับการฝึกโดยวิธีการฝึกพูดที่ไม่เน้นการสื่อสารจะได้รับการฝึกหลายแบบทั้งในการฝึกกระสวนต่าง ๆ การโต้ตอบบทสนทนาที่ตรงไปตรงมา และในรูปถามตอบซึ่งเป็นไปในลักษณะที่ไม่เป็นไปตามสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้งสองก่อนการสอนด้วยข้อสอบ The Modern Language Aptitude Test และข้อสอบ Verb Form B. ของ Torrence Test of Creative Thinking และหลังจากสอนไปจนจบภาคเรียนแล้ว ผู้วิจัยได้ทดสอบการฟัง การเขียน การพูดที่ถูกต้องและสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้ผู้วิจัยยังให้นักศึกษากรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติอีกด้วย

ผลการวิจัยปรากฏว่าประสิทธิภาพของทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธีการฝึกพูดที่เน้นการสื่อสารสามารถทำคะแนนในข้อสอบที่เกี่ยวกับสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสารได้ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธีการฝึกพูดที่ไม่เน้นการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าวิธีการฝึกพูดที่เน้นการสื่อสารสามารถใช้ได้ผลในการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสาร และผลจากการค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยกล่าวว่า สามารถนำไปอ้างอิงได้เฉพาะนักศึกษาที่เริ่มเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศสโดยมีประสบการณ์ในการเรียนภาษานั้นมาก่อนแล้ว

จอห์น ฟอเรสต์ (John Forest 1978:4565-4566-A) ได้ทำการวิจัย เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการสอนการฟังโดยตรง นักเรียนที่ได้รับการสอนฟังโดยทางอ้อม และ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามปกติจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ 361 คน เป็นนักเรียนเกรด 3 จำนวน 185 คน และนักเรียนเกรด 5 จำนวน 176 คน ในมลรัฐฟลอริดา ภายหลังจากที่ทำการทดลองเสร็จสิ้นลงแล้วผู้วิจัยใช้แบบทดสอบ การฟังที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองวัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า สัมฤทธิ์ผลของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนฟังโดยตรงและกลุ่มที่ได้รับการสอนฟังโดยทางอ้อม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญกับนักเรียนที่ได้รับการสอนฟังแบบธรรมดา และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนฟังโดยตรงและกลุ่มที่ได้รับการสอนฟังโดยทางอ้อมมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนฟังแบบธรรมดาตามาก

ดักลาส เอ็ดวิน เนมีเยอร์ (Douglas Edwin Neymeyer 1983:3575-A) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่สอง ที่มีการฝึกการฟังอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาว่าการพัฒนาทักษะการฟังจะมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาสูงกว่าการเรียน แบบวิธีเก่าที่มีวิธีการสอนทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง-พูด อ่านและเขียนหรือไม่ กลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการทดลองเป็นนักศึกษาระดับกลางจำนวน 2 กลุ่ม ของมหาวิทยาลัยมินเนโซตา กลุ่มทดลองเรียนโดยการฝึกการฟัง ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนแบบปกติ คือ ไม่มีการฝึกทักษะการฟัง ผล ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ปรากฏว่า เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์จากการสอบก่อนการเรียนจากแบบสอบ 4 ชุด คือ ความสามารถทางไวยากรณ์ ความเข้าใจการอ่าน ความเข้าใจการฟัง และแบบสอบชนิด โคลซ นักศึกษาทั้งสองกลุ่มทำคะแนนได้ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลสัมฤทธิ์จากการสอบ หลังการเรียนปรากฏว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในการทำแบบสอบชนิด โคลซ คะแนนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โมฮัมหมัด อัชชาด อลาม (Mohammed Assad Alam 1986 : 2060-A) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลของการใช้การเรียนการสอน 3 แบบที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชาอุดูอาระเบียระดับเกรด 8 การให้ปัจจัยในการทดลอง 3 แบบได้แก่ การให้แบบ ฝึกและการกระทำซ้ำ การให้แรงจูงใจ และการให้แบบฝึกและการกระทำซ้ำและการให้แรงจูงใจ ผู้วิจัยศึกษาผลของปัจจัยในการทดลองดังกล่าวต่อการพูดทั้งในด้านความเข้าใจ การออกเสียงเน้น ทันก ไวยากรณ์ ศัพท์และความคล่องในการพูด ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชาย ชาอุดูอาระเบียระดับเกรด 8 จำนวน 10 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 14-15 ปี และเคยเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเป็นเวลา 1 ปี ในประเทศชาอุดูอาระเบีย นักเรียน



ในแต่ละกลุ่มมาจากต่างโรงเรียนกัน ผู้วิจัยได้แบ่งตัวอย่างประชากร 4 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 ได้รับการเรียนการสอนแบบดั้งเดิม กลุ่มที่ 2 ได้รับการฝึกและการกระทำซ้ำ กลุ่มที่ 3 ได้รับแรงจูงใจ และกลุ่มที่ 4 ได้รับปัจจัยทั้ง 3 แบบซึ่งได้แก่ การฝึก การกระทำซ้ำและแรงจูงใจ ระยะเวลาที่ทำการทดลองเป็นเวลา 6 อาทิตย์ หลังการทดลองผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์ปากเปล่าเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลทางการฟัง-พูด ผลของการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนตัวอย่างประชากรในกลุ่มที่ 4 มีสัมฤทธิ์ผลทางการฟัง-พูดสูงที่สุด นักเรียนกลุ่มที่ 2 และ กลุ่มที่ 3 มีสัมฤทธิ์ผลรองลงมา ส่วนนักเรียนในกลุ่มที่ 1 มีสัมฤทธิ์ผลทางการฟัง-พูดน้อยที่สุดซึ่งไม่แตกต่างจากระดับเริ่มต้นเท่าใดนัก

ค. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสาร

อีเลน โคลเคอร์ ฮอร์วิทซ์ (Elaine Kolker Horwitz 1981:4627-A) แห่งมหาวิทยาลัยฮิลลินอยส์ที่เออร์บานา แซมเปญ ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสมองกับพัฒนาการของความสามารถในการสื่อสารภาษาฝรั่งเศส ผู้วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสมองซึ่งเป็นตัวแปรทางสติปัญญาทางสังคมและความสามารถทางการสื่อสารในภาษาที่สอง ความสามารถทางสมอง หมายถึง ความซับซ้อนทางสติปัญญาและวุฒิภาวะของแต่ละคน และมีจะเกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสารในภาษาที่หนึ่ง ความสามารถในการสื่อสารในภาษาที่สอง หมายถึง การนำภาษาไปใช้ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่าความสามารถทางสมองเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร และความสามารถทางภาษาต่างประเทศเกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา

ตัวอย่างประชากรได้แก่ นักเรียนหญิงที่เรียนภาษาฝรั่งเศสปีสองระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 61 คน การทดสอบความสามารถทางสมอง ความสามารถในภาษาต่างประเทศและความสามารถเกี่ยวกับภาษา กระทำโดยให้นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรเติมคำลงในเนื้อเรื่องแบบสอบความสามารถทางภาษามิซิมใหม่ และแบบสอบการเรียนภาษาฝรั่งเศสของพิมสเลอร์ตามลำดับ สำหรับความสามารถในการสื่อสารประเมินจากการให้นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรพูดเนื้อความที่เล่าให้ฟังพูดเกี่ยวกับภาพและสัมภาษณ์

ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถทางสมองเกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสารและความรู้เกี่ยวกับภาษา (ค่า $r = .54, p < .001, r = .48, p < .001$) และเกี่ยวข้องกับความสามารถในภาษาต่างประเทศเช่นกัน (ค่า $r = .40, p < .01, r = .41, p < .01$) อย่างไรก็ตามความสามารถในภาษาต่างประเทศพบว่าไม่เกี่ยวข้องกับความรู้เกี่ยวกับภาษา เมื่อความ

สามารถทางสมองถูกควบคุมทางสถิติ ($r = .20, p < .135$) ในทางตรงข้ามพบว่าความสามารถทางสมองเกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสาร เมื่อความสามารถในภาษาต่างประเทศถูกควบคุมทางสถิติ ($r = .42, p < .01$) แสดงให้เห็นว่าความสามารถทางสมองสัมพันธ์โดยตรงกับความสามารถในการเรียนภาษาที่สอง

วิลเลียม คอนราด ฮาร์ชบาร์เกอร์ (William Conrad Harshbarger 1981:1374-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความรู้ทางสังคมกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเรียนภาษาที่สองกับความรู้ทางสังคมซึ่งเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร ผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการสื่อสารซึ่งได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับภาษา ความรู้ทางภาษาศาสตร์สังคม การใช้ภาษาตามหน้าที่และวาทศิลป์ในการใช้ภาษา (Rhetorical) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความรู้ทางสังคมไปทดสอบนักเรียนชั้นปีที่เริ่มเรียน โปรแกรมภาษาอังกฤษในสหรัฐอเมริกาแบบเข้ม จำนวน 48 คน แล้วนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามชำนานูทางภาษาอังกฤษมาตรฐานเพื่อหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โปรดัคโมเมนต์ โดยตั้งสมมุติฐานว่าความรู้ทางสังคมจะสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญ ผลปรากฏว่าไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ความรู้ทางสังคมสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างไม่มีนัยสำคัญ นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสนับสนุนความคิดที่ว่า ความสามารถในการสื่อสารเป็นการรวมความสามารถทั้งด้านคำพูดและที่ไม่ใช่คำพูดและทัศนคติซึ่งจะแสดงให้เห็นได้ในภาษาที่สองและโปรแกรมการฝึกภาษาเพื่อการสื่อสาร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย